

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1036

BLOED EN GOUD.

20 cent

Het was Al Tassoni, die bij het lantaarnlicht het eerst de roerloze gedaante zag liggen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHENGRACHT 72. AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS. Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

BLOED EN GOUD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ZWARTE MARY'S DOOD.

Er heerschte sedert eenige uren heel wat onrust in Cedar City. Men zal vruchteloos den naam zoeken op een landkaart of in een atlas, zelfs niet op de beste ter wereld, want de nederzetting, waaraan die naam gegeven werd, bestond tijdens de gebeurtenissen, welke wij thans gaan beschrijven, ternauwernood eenige maanden.

Het begon met een enkele tent, en nu stonden er een duizendtal blokhutten, zeer eenvoudige houten huisjes, tenten en andere, tot huisvesting min of meer geschikte overdekkingen.

En alles was gegroeid binnen een paar maanden, er waren vijf of zes kroegen, er was een danshuis, er was een wisselbank, er was een soort van burgemeester gekomen — maar helaas een kerk zou men er vruchteloos zoeken, en evenmin een school. Het is waar, dat deze laatste inrichting wel wat overbodig zou zijn geweest in een kolonie, waarvan de jongste bewoner negentien jaar telde, met armen, die wezen op harden arbeid, het vellen van boomen of het smidswerk.

Vrouwen waren er in die kolonie ook zeer weinig, en die er waren kon men met den besten wil niet veel zaaks noemen.

Voor het meerendeel deden zij dienst als personeel van de danshuizen en de gelegenheden waar men gelagen zet.

Deze snelle groei had een zeer natuurlijke, hoewel niet zeer edele oorzaak. Er was goud gevonden in de buurt. De berichten daarvan waren reeds een half jaar tevoren voor het eerst doorgedrongen tot de buitenwereld.

Een zeer oude man, een jager, met een leven van zwoegen en moeite achter den gebogen rug, had aan den Zuid-oostelijken oever van het Groote Slavenmeer in een groote bocht, bij de uitmonding van de rivier, een klomp goud gevonden. Een echte klomp! Hij zelf had dat niet kunnen vertellen, want men vond hem dood en reeds stijf naast zijn halfuitgehongerden hond, die hem niet had willen verlaten en met den klomp goud in zijn vuist gekneld.

Waarschijnlijk, had de plotselinge late vreugde hem gedood.

Het waren maar drie mannen die hem vonden, maar dat bleken er twee te veel te zijn geweest. Een enkele man had misschien kunnen zwijgen, drie mannen konden het onmogelijk, en het bericht ging al spoedig van mond tot mond, nog voor zij er aan hadden kunnen denken, geld bijeen te brengen om het groote stuk land te koopen, waar ook zij spoedig kleine stukjes goud vonden als het ware voor het oprapen eerst, maar al spoedig slechts met groote moeite te winnen.

Binnen een week volgden de gebeurtenissen elkander met groote spoed op en in de gebruikelijke volgorde.

Bijna als eerste gebouw kwam er een wisselkantoor, waar de gelukkige vindere van het eerste goud, hun klompjes, korrels en stofgoud konden inwisselen tegen goed geld.

Wat later kwam het claimkantoor, de zaken werden beter geordend, de claims werden afgepaald, de eerste honderden stroomden toe, en toen kwam natuurlijk de misdaad, het drankmisbruik, de vrouwenhandel, als een aasgier, die loerde op den afval van een voorbijtrekkende karavaan.

Het gevolg was geweest, dat de ruwe, maar eerlijke gouddelvers naar afweer hadden moeten omzien. Na veertien dagen reeds hadden zij een soort verkiezing uitgeschreven en een sheriff aangesteld, die een kleine toelage genoot, en die werd uitgedost met het bekende onderscheidingsteeken op de lapel van zijn buis, en het was juist deze functionaris, die het zoo verbazend druk had, want het eerste werkelijke groote misdrijf in zijn kolonie was den avond tevoren gepleegd.

Eigenlijk gezegd was het niet tot een uitvoering daarvan gekomen.

De kolonie was juist den dag tevoren verblijd met de komst van een reizend circus, waarvan een zekere Oscar Fitzsimmons de trotsche directeur was.

Stadsbewoners zouden zich wellicht spottend hebben afgevraagd, waarin die trotsch haar oorsprong vond, want de groote tweemasttent zou wellicht in een wereldstad een pover figuur hebben geslagen.

Hier in de wildernis echter was die tent, waren die oude leden en niet zeer fraaie rijpaarden, die immers ook moesten trekken, met gejuich ontvangen.

En toen den avond tevoren voor het eerst de rossige vetpotjes hadden gevlamd voor den bonten gevel van de circustent, toen er een paar van de paardrijdsters in gestopten maillots naar buiten waren getreden en een paar dans-

passen hadden gedaan, toen kende de vreugde der ruwe gouddelvers geen grenzen, en de 'uffers uit het groote danshuis van „Iersche Ted" balden de vuisten en knarsten met de tanden op het waarnemen van die onverwachte en zeer gevaarlijke concurrentie — want zij dachten, hee zeker ten onrechte, dat die paardrijdsters, trapèzewerksters, jongleuses niet veel beter zouden zijn dan zijzelf.

Den eersten avond was dan ook de tent van mijnheer Fitzsimmons tot zijn uitbundige vreugde tot den nok gevuld geweest — en toen had zich dat verschrikkelijke, schokkende voorval afgespeeld, dat de aanwezigheid van den sheriff volstrekt noodzakelijk maakte.

Tijdens het nummer van de „drie Luchtkoningen" was er een touw van een trapèze gebroken, en het was gebleken dat het valnet niet meer was strakgespannen, zoodat een val daarin zonder twijfel den dood zou hebben beteekend.

Het stond onmiddellijk vast dat hier een laffe moordaanslag beraamd was, en het werd nog erger omdat die gericht was op een jong meisje, Maisy Plungett, een van het drietal. De andere luchtacrobaat, geheel vreemd voor de kolonie, zooals hij trouwens een week geleden nog vreemd was geweest voor den circustroep, had haar op het laatste oogenblik weten te grijpen, even voor het touw brak, en naar omlaag geschreeuwd dat men het net opnieuw moest spannen.

En nauwelijks hadden de Vanger en de beide Vliegers veilig den grond bereikt, of van achter het stalgordijn van verkleurd, rood fluweel, kwam een zeer groote hond aanstormen, die zich met een wilde grauw wierp op een mooie en jonge vrouw, die op de derde rij van de stalles plaats zat, en haar, voor iemand iets had kunnen verhoeden, de halswervels doorbeet, zoodat de ongelukkige bijna onmiddellijk dood was geweest.

Het voorval had een geweldige consternatie verwekt en die nam nog toe, toen men de samenhang van het geval begreep.

Er bestaat een man, die dezen samenhang beter kent, dan wie ook ter wereld, en die man is John Raffles, alias Lord Lister de groote avonturier. Hij was het, die deel uitmaakte van het drietal luchtacrobaten, en zijn secretaris en vriend Charles Brand, eveneens bij den troep aangesloten, blijft in zijn mémoires zeer lang stil staan bij dit merkwaardig avontuur, langer misschien dan bij elk ander in het leven van zijn vriend.

In het kort had de zaak zich aldus toegedragen. Reeds een paar maanden tevoren was Raffles met Brand en zijn chauffeur Henderson naar

Los Angelos gekomen, door geen andere drijfveer bewogen, dan de aandrang, strijd te voeren tegen het bendewezen, tegen de afzichtelijke gangsters, en hun walgelijke methoden.

Die strijd was zeker opwindend, maar niet zonder gevaar geweest, en de drie mannen meenden nu wat rust te kunnen vinden, na die worsteling met de handelaars in blanke slavinnen de dranksmokkelaars en de ontvoerders, door een jachtrit naar het Noorden van Canada te ondernemen.

Maar het lot had nu eenmaal beslist, dat ook daar de avonturen hun niet bespaard zouden worden, en het toppunt was wel bereikt, in een ontmoeting met een zeer gevaarlijke bende, de bende van Schoppen Tien geheeten, en die werd aangevoerd door een bandiet, wiens vriendin dezelfde vrouw was, die door den hond in het circus werd doodgebeten. Zwarte Mary was de bijnaam van het schepsel, en nadat haar vriend in den strijd met Raffles en zijn metgezetten gedood was, nam zij het bevel op zich, vervuld van wraakgedachten.

Na een aantal verwikkelingen, die hier niet terzake doen, daar zij geen verband houden met hetgeen wat volgt, werden Raffles en zijn vrienden tenslotte ingesloten door een twintigtal leden van de bende en hun lot scheen bezegeld, ontkoming scheen onmogelijk, toen dat gezegende, reizende circus kwam opdagen!

Raffles, Brand en Henderson wisten het vertrouwen van mijnheer Fitzsimmons te winnen, die een drietal uitmuntende attractie-nummers in hen rook, en zoo werden zij als het ware dwars door de vijandelijke linie heengesmokkeld, maar Raffles had daarentegen ook de toezegging moeten doen, op te treden bij zijn redder.

En wie kan het mijnheer Fitzsimmons, die een zakenman was, kwalijk nemen, dat hij de gevaarlijke positie van dien vreemdeling een weinig uitbuitte?

Hij dacht er echter niet aan, en dat was ook wat waard, te vragen naar den naam van den man, die zich de doodelijke vijandschap van dat gevaarlijke schepsel, van Zwarte Mary, op den hals had gehaald.

x Niet zonder gevaren werd tenslotte Cedar City bereikt, de eerste voorstelling had plaats, en alles liep goed af, tot aan het nummer van de drieluchtkoningen. Toen zag Zwarte Mary bijna kans haar slag te slaan.

Tijdens een overval op de circustroep had Raffles haar in handen weten te krijgen en hij behield haar als gijzelaarster. De bende van

Schoppen Tien, die steeds volgde, had de waarschuwing gekregen, dat de aanvoerster zou worden opgeknoopt, wanneer er ook maar een schot gelost werd.

Even voor Cedar City bereikt werd, had de vrouw een poging gedaan om de verloofde van Maisy Dick Stone trachten te verleiden in de hoop, dat hij haar zou laten ontvluchten, maar toen haar verleidingskunsten afstuitte op zijn koele aanwijzing, besloot zij wraak te nemen.

En zij moet wel een helsche vreugde hebben genoten, toen zij vernam dat haar ergste vijand, de geheimzinnige Palmhurst, de man die haar en haar bende reeds zooveel schade had berokkend, en die haar zelfs van een groot deel van haar buit beroofd had, de plaats van den gewonden Dicks Stone zou innemen, en met Maisy Plungett het luchtnummer zou maken.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat het schepsel na aankomst onmiddellijk in de houten gevangenis van Cedar City werd opgesloten, maar helaas haar cipier was minder onkwetsbaar dan Dick Stone, en deze vrouw had zooveel invloed op de mannen en ook op dezen dwaas, te meer waarschijnlijk, omdat hij zijn eerste jeugd reeds lang achter den rug had, en zij bepraatte hem, om haar te laten ontsnappen. Zij wist een paar van de gevolgte bandieten, na de middagrepitie de tent binnen te laten, twee hunner mengden zich onder het publiek en maakte de stelstangen van het valnet los en een hunner sneed met een scherp mes de kabel van de trapèze half door zoodat het stellig zou moeten breken, zoodra Palmhurst en May er samen aan hingen.

Zoals gezegd, de toeleg mislukte, maar de vrouw werd op een verschrikkelijke wijze gestraft door Foundling — een hond, die vroeger de trouwe metgeze, was geweest van een man, die zij eigenhandig had helpen vermoorden en uitplunderen.

Nooit had het dier haar vergeten, — altijd had het op zijn wraakplannen gebroed — en toen hij het schoone, misdadige schepseltusschen de toeschouwers ontwaarde, en zelt een oogeblik onbewaakt was, stortte hij zich op haar, en deed het werk vlug en goed, dat anders waarschijnlijk de beul had moeten doen.

Zoover stonden de zaken den volgenden morgen, want de sherif was zeker een brave kerel, die zijn plicht meende te doen, maar hij was nu eenmaal geen Sherlock Holmes, en van den waren samenhang begreep hij bitter weinig.

Natuurlijk zou Raffles-Palmhurst hem nauw-

keurig hebben kunnen inlichten, maar deze hield wijselijk zekere bijzonderheden voor zich, die hem in een eigenaardig daglicht hadden kunnen plaatsen, zooals het buitmaken van het geld en de kostbaarheden van de bende van Schoppen Tien.

De wet zou hem hebben voorgeschreven dat geld af te dragen aan den eersten den besten vrederechter — en dat hij er den voorkeur aan had gegeven het te behouden, zou op zijn minst heel zonderling hebben geschenen.

Zoo volstond Raffles er dus mee, te verklaren, op welke wijze hij voor het eerst in aanraking was gekomen met Zwarte Mary. Hij verzweg echter den roof van het bandietengeld uit het rotshol waar het verborgen was geweest en lichtte alleen toe, hoe hij bij het circus was gekomen en waarom. Natuurlijk had een der bandieten hem kunnen beschuldigen van dien diefstal — maar het spreekt vanzelf dat geen hunner zich liet zien!

Daarenboven konden zij geen bewijzen aanvoeren.

De vraag was ontstaan of Raffles aansprakelijk was voor de daden van den hond, maar de sheriff maakte uit, zonder zelfs een wetboek te raadplegen, dat men onmogelijk tegelijkertijd aan een trapèze kan schommelen en een hond aan de lijn kan vasthouden.

Aangaande de identiteit van Zwarte Mary behoefde men niet in het duister te tasten — haar signalement was naar alle windrichtingen verspreid. Men ontdekte de scherpe snede van, het mes in het touw, het stond vast dat het valnet was losgemaakt door onbevoegden, en nu was het slechts zaak te onderzoeken wie dit gedaan hadden, op last van hun aanvoester.

Maar nu gaan er dagelijks honderden in en uit zulk een gouddelvers kolonie, en de sheriff

zat dus met de handen in het haar, want niemand kon een goede beschrijving van de bandieten geven.

Men had elkander bestreden met het geweer, en dan is de afstand meestal te groot om de gelaatstreken duidelijk te kunnen onderscheiden.

Voorts gebiedt de waarheid te erkennen dat veel van die gouddelvers er niet bepaald gedistingeerd uitzien, dat velen, met hun baarden van drie weken en hun gescheurde kleederen een nogal verdachten indruk maakten, en zoo valt het dus te moeilijker de echte bandieten te onderscheiden van hen, die alleen maar op hen gelijken.

De sheriff deed zijn best, dit lijdt geen twijfel. Dien geheelen morgen stond zijn heel eenvoudig kantoortje vol met mannen, die hij had laten ontbieden of eenvoudig door een paar van zijn trawanten had doen halen.

Sommigen hunner werden scherp onderzocht, en alleen de hemel weet of er onder die lieden niet inderdaad benedeleden zijn geweest, maar het was zeer lastig dat uit te maken, want bijna negentig procent van die lieden bezat geen spoor van papieren, waarschijnlijk uitgaande van de overtuiging, dat men om goud te vinden geen stempel van een consulaat noodig heeft en alleen maar een goede schop.

De zaak van Zwarte Mary kon dus gevoeglijk reeds denzelfden dag als „geklasseerd” worden beschouwd.

Zij was in ieder geval de hoofdaanlegster geweest, zij was dood, papieren vond men niet op haar, zij zou denzelfden dag begraven worden, en het was wel jammer, en de sheriff had andere dingen aan zijn hoofd, en nog altijd gingen de evenden voor de dooden.

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE BANDIETEN ROEREN ZICH.

Natuurlijk bleef de tent van Mijnheer Fitzsimmons staan, en bijna even natuurlijk deed Raffles grootmoedig de toezegging nog enkele dagen te zullen optreden, ter vervanging van den in den strijd gewonden Dick Stone.

En met hem zouden ook de reusachtige Henderson en de handige Brand hun toeren verrichten.

Het is zeer onwaarschijnlijk of mijnheer Fitzsimmons wel ooit zou weten, met wie hij eigenlijk die week te doen heeft gehad, en wie daar voor een schamel loontje halsbrekende toeren verrichtte in den nok van zijn oude tent, die meegolfde met iedere rekwaaai, als een schip in nood.

Het moest erkend worden dat Raffles bij zij grootmoedige toezegging ook een weinig gedreven werd door zelfzuchtige motieven.

Hij zag zeer goed het gevaar in, wanneer hij thans met zijn twee metgezellen den troep verliet.

Het is waar dat zij zich vermomd hadden, maar het kon niet anders, of scherp toellettende bandieten zouden door die vermomming weten heen te zien.

Misschien hadden zij den zoogenaamden neger, die met granaten smeed alsof het granaat-appelen waren, nog niet herkend, maar Raffles zelf behoefde zich dienaangaande geen illusies te maken.

Verlieten zij thans het circus om naar het Noorden te gaan, dan zouden die hardnekkige schelmen hen volgen, niet alleen om wraak te nemen, maar ook om den buit van de bende, die zij in Raffles bezit vermoedden, weer in handen te krijgen.

Indien hij echter nog eenige dagen wachtte, zouden de bandieten zich misschien verraden en gevangen genomen kunnen worden.

Hierbij had Raffles het voordeel, dat hij tenminste een hunner van aanzien kende, — dat was een zekere Dave Kairn, bijgenaamd Schele Dave.

Raffles had voor gezichten een buitengewoon sterk geheugen en hij was er volmaakt zeker van, dat deze man betrokken was geweest bij

een bloedige smokkelaffaire in Chicago, eenige jaren tevoren.

Of de man hem nog herkende mocht betwijfeld worden, indien hij hem al ooit gezien had, maar hoe het ook zij, op dit oogenblik was het heel wat veiliger op te gaan in de massa, en zich bij den troep van mijnheer Fitzsimmons aan te sluiten, dan de wildernis in te trekken.

Want inderdaad mocht men wel zeggen, dat deze een aanvang nam ten Noorden van dit uit den grond gestampte plaatsje. Er zijn nauwelijks eenige verkeerswegen, maar die zijn alleen geschikt voor paarden en op zijn hoogst voor karren met breede velgen, en die tegen een stootje bestand zijn.

Raffles, zoowel als zijn beide metgezellen hadden natuurlijk een plaatsje gekregen in een der woonwagens.

Niemand van die brave artisten had er ook maar een flauwste vermoeden van, wie eigenlijk die nieuwe leden van den troep waren, maar het was alsof zij instinctmatig gevoelden, dat een hunner torenhoog uitstak boven hen allen, wat geest, scherpzinnigheid, schranderheid en moed betrof.

Mijnheer Fitzsimmons had geen circus-directeur moeten zijn, als hij niet dadelijk de teugels weer in handen had genomen, zoodra de toestand van zijn wonde dat veroorloofde.

Maar ook hij vond dien eigenaardigen invloed die als een krachtig fluide uitstroomde van dien man, die zoo weinig sprak, maar die zich door het kleinste woord wist te doen gehoorzamen, en gaarne gehoorzamen.

Intusschen gevoelde hij zich volstrekt niet te hoog, zelf mede te helpen bij het opzetten van de tent, en hij had een paar practische verbeteringen voorgesteld, die den directeur een hoogen dunk gaven van zijn vakmanschap en van zijn inzicht.

Volgens zijn methode stond de tent wel twee uren eerder overeind, en dat beteekende een vrij groot voordeel, in geld uit te drukken.

De derde avond was nu aangebroken, en ook ditmaal was de groote tent zeer voldoende bezet. Maar men had een nieuw nummer

moeten aankondigen, want met een aantal plaatsen van een paar duizend stuks heeft men een bevolking van vijf- tot zesduizend gouddelvers al spoedig uitgeput, hoe begeerig zij ook zijn naar wat afleiding.

De clowns zouden een nieuw nummer maken, al was het dan ook zoo oud als het vak van clown zelf, en Maisy zou als kunstrijdster optreden.

Zij was reeds kant en klaar gekleed, in haar kort rokje van zegroene kunstzijde, en haar paard, de schimmel, stond reeds achter het gordijn gereed, met het paneau op den breeden, geduldigen rug gesespt.

En daarnaast stond de vos van den voltige rijder met een rug, die stroef was van hars. De voltige rijder was ditmaal niemand anders dan Brand, die zich gaarne bereid had verklaard na eenige oefening de kunsten te vertoonen, die hij zich eigen had gemaakt in den rijtschool van den Windsorclub te Londen!

Hij droeg het gewaad van een jockey, en voelde zich onder die vermomming volmaakt zeker, ook al hadden de bandieten het sterke vermoeden, dat het wild, dat zij achtervolgden, zich nog altijd onder de leden van den circustroep schuil hielden.

Hij onderzocht den singel van zijn paard, overtuigde zich dat de beide lederen handgrepen er stevig in bevestigd zaten, klopte het dier op den glanzenden nek, en zei opgewekt:

— En nu maar eens hard loopen, vriendje, wat harder dan je pleegt te doen! Je kunt het, dat weet ik, en slakken kunnen wij niet gebruiken.

Hij liet het paard over aan de hoede van een der stalknechts, in een smerige jas gehuld, maar die over een half uur, als slangenmensch zou schitteren in een costuum vol stralende looverpjes en ging het kleine hokje binnen in de zijtent, voor Raffles en hemzelf afgezonderd.

Hij vond Raffles aan een zeer eigenaardig werk bezig, hij hield den etensbak van Foundling met beide handen vlak onder den neus, en rook aan den inhoud.

— Bedorven? vroeg Brand vol belangstelling. Dat is vreemd want het is in de laatste dagen heel wat kouder geworden, de winter staat voor de deur.

— Niet bedorven, Brand, maar waarschijnlijk vergiftigd! Let eens op dien eigenaardige groene glans en er is ook een zonderlinge, weë lucht aan het voedsel. Om kort te gaan, ik vrees, dat er Parijsch groen in gemengd is. Als dat zoo is, Brand, dan zijn de bandieten natuurlijk in de onmiddellijke omgeving. Dan zullen wij

ons in acht moeten nemen, want dan zou zelfs deze omgeving ons niet meer beschermen. Waarschijnlijk is de een of andere stalknecht omgekocht, want de bewaking is tegenwoordig streng, en zijzelve zullen niet zoo gemakkelijk kunnen binnendringen. Ik zal wat van dit voedsel bewaren en het onderzoeken.

— Je wilt het analyseeren — in dit gat, waar zij stellig geen instrumenten hebben?

— Die zijn er wel, Brand. Want ik heb gezien dat er een vrij goed ziekenhuis is, er moet dus ook een geneesheer zijn en een apotheker, en waar die twee zijn is stellig een laboratorium! En daar vind ik genoeg om de aanwezigheid van een mineraal vergift te kunnen aantoonen!

Heb je naar je eigen paard gekeken? Is alles in orde?

— Volmaakt in orde.

— En het panneupaard van Maisy?

— Ik erken, dat ik daar mijn aandacht nog niet aan heb geschonken.

— Ga het dan onmiddellijk doen. Dat meisje is nog niet buiten gevaar, al is haar grootste vijandin dood. De laffe schurken zullen zich op haar willen wreken, als zij er kans toe zien, en een omgekochte knecht, die een hond vergiftigen wil, die kan ook zeer goed de riemen half doorsnijden, die het platte zadel op de rug van een paard vasthouden.

Brand verloor geen tijd, maar keerde naar den stal terug, achter welks rood gordijn hij het geschreeuw en het getier van het opgewonden publiek reeds kon hooren, en onderzocht zorgvuldig alle riemen van den schimmel.

Maisy verraste hem juist bij dat werk en vroeg ongerust:

— Je gelooft toch niet, dat er aan geknoeid is, vriend Charlie? Zal ik dan altijd vervolgd worden door die ellendelingen? Hebben zij mij en Dick nog niet genoeg laten lijden?

— Wacht maar meisje — het zal niet lang meer duren, of de politie heeft hen allen te pakken! gromde Brand. Maar zoolang dat nog niet gebeurd is, moeten wij oppassen. Ik zie dat alles in orde is, en je kunt je gerust aan den ouden schimmel toevertrouwen. En nu opgepast want de voorstelling begint.

Inderdaad barstte plotseling het kleine orkestje met woedende ijver los, want het was verrijkt met een nieuwe kracht, een saxofoonspeler, die zich eerst tot een gouddelver had gemetamorfoseerd, maar die al spoedig had ingezien dat een houweel een ander toestel is dan een saxofoon, en die zich dus had gehaast voor hij van honger zou omkomen, zijn claim voor een prikje weer te verkoopen, zijn saxo-

foon uit het foudraal te halen, en zich bij mijnheer Fitzsimmons te komen aanmelden voor een baantje.

Drie weken later vond de man, die de claim overnam, eenige zware klompen goud ter waarde van achttien duizend dollar, maar dat is natuurlijk weer een geheel andere historie, en wij moeten hopen, dat de arme saxofonist het nooit te weten is gekomen.

De oude tante had nieuwe krachten weten te speuren uit een kruik whisky, die zij ondanks het verbod had binnengesmokkeld, en ranselde met wapperende grijze manen op de trom los, die kreunde onder deze geeseling.

De gramfoon schetterde er daarbij lustig op toe, en het geheel maakte voldoende kabaal, om zelfs de schreeuwers daar in de groote tent een weinig te doen inbinden.

Nu volgde er een soort optocht van het geheele personeel, in de fleurigste costuums, die er waren, opgelapt en verbeterd naar de aanwijzingen van Raffles, en gezeten op de paarden die voorradig waren, op de twee kameelen, die het circus rijk was en op den eenigen olifant, Hohenzollern geheeten, de hemel weet om welke reden, maar die de trots was van den troep.

Verder liepen natuurlijk mee de beide gedresseerde ganzen, het miniatuur ezeltje, de afgerichte varkens, zes of zeven dito hondjes en achteraan, walgelijk verwaand, sukkelde de twee zeehonden.

De stoet trok eenmaal rond, toen plaatste het orkestje zich aan het hoofd ervan, waarbij de trom van de oude tante op een laag wagentje werd geplaatst, en zoo maakte het geheel nogmaalseen rondgang, mijnheer Fitzsimmons vooraan, in rok, met zijn hooge hoed op, en gezeten op een soort bierbrouwerspaard, dat de vier Heemskinderen met gemak en desnoods in duplo had kunnen dragen.

Dat was de beroemde „President Roosevelt” natuurlijk niet geheeten naar het tegenwoordige staatshoofd, maar naar den befaamden roughrider, Ted Roosevelt.

Dit paard had dan ook uitmuntende eigenschappen. Het werd in de hoogeschool gereden, het werd in vrijheid voorgesteld door den directeur, het kon optellen en aftrekken, het werd gebruikt door de „Salraterilli Troop” ter sterkte van drie mannen en twee vrouwen, die erop- en afsprongen, als op een tuinbank en tenslotte trok het geheel alleen een zwaarbeladen wagen — maar dat gebeurde natuurlijk niet ten aanschouwe van het publiek.

Onder een knetterende hage, van trommelslagen verdween de fleurige stoet weer, het

orkestje keerde alleen terug, nam zijn plaats in, de trommelslaande Figaro zette een nieuwe plaat op de gramfoon, de „Leichte Cavalerie” van Suppé weerklonk, en met een kort galopje kwam het eerste paard de arena binnen, en de voorstelling nam een aanvang.

Groote circussen, die reizen, voeren hun eigen elektrische installatie vaak mee, maar dat is heel duur, en het lot was mijnheer Fitzsimmons nooit al te gunstig geweest.

Gelukkig ging het nu wat beter, maar men had eens haastig afgeklopt tegen ongeverfd hout, waarvan in een circus gelukkig een groote voorraad is, maar electrisch licht had men er niet door verkregen.

Zelfs gas was er niet, en dus werd ook van binnen de tent verlicht met honderden vetpotjes die een eindeloozen tijd vergden, om ze te ontsteken, en die waarschijnlijk door een enkele goede schijnwerper, in lichtkracht werden overtroffen.

Intusschen vonden de gouddelvers het prachtig. En zij toonden dit door een luid kabaal te maken, te schreeuwen en met hun hoeden te zwaaien.

Na den eersten jockeyrijder kwamen andere dressuurnummers, de clowns waren grappig, de hondjes waren wonderbaarlijk verstandig, Hohenzollern legde uit dat twee maal twee vier is, en waarom dat zoo is, de zeehonden onuitstaanbaar verwaand, wierpen elkander groote ballen toe, en toen kwam Maisy, en haar bevalligheid maakte zelfs die ruwe kerels stil, meer nog dan haar toeren op het houten zadel het deden.

En tijdens de voorstelling kwamen er nog maar altijd meer bezoekers totdat de tent voor de derde maal stampvol was, en als men eens uitrekende wat mijnheer Fitzsimmons wel verdiend moest hebben in die drie dagen, dan kwam men op een bedrag van tienduizend dollars, want in een gouddelversstad zijn de prijzen nu eenmaal niet aan den lagen kant.

Het meisje moest zich snel verkleeden, want nog geen tien minuten later trad zij op met Raffles en den tweeden man, Ted Svendrup, in het luchtnummer, en dit zou voor Raffles den laatsten maal zijn geweest, want Dick Stone was nu genezen, hij had zijn oeteningen hervat, en alles ging zoo goed als men het maar verlangen kon. Den volgenden avond zou hij zijn plaats naast Maisy, het meisje dat hij liehad, op het platform weer innemen.

En verder valt er van die voorstelling zelve, niet veel meer te zeggen — alle aandacht moet

nu gevestigd worden, op wat er daarna volgde, op den nacht, en op den morgen.

Een soort van politieagent vond om zes uur in dien morgen een man, bewegingloos uitgestrekt, naast een der wagens, en dat was de kampwachter, met een mes in de borst en reeds stijf.

Verschrikt zette de man zijn onderzoek voort, hij kwam aan de ijzeren kaswagen, de deur daarvan stond open, en de wagen was geplunderd tot op den laatsten dollarcent.

Mijnheer Fitzsimmons was straatarm geworden, in een enkele nacht. Hij was niet alleen kwijt wat hij in die drie dagen verdiend had, maar ook het beetje, dat hij door lang en hard werken had weten bijeen te garen.

Natuurlijk werd er onmiddellijk een onderzoek ingesteld, terwijl drie van de sterkste mannen van de troep noodig waren, mijnheer Fitzsimmons in bedwang en een oogje op hem te houden, want de arme man wilde met zijn hoofd tegen een der steunmasten van zijn eigen tent loopen, en men vreesde voor onheilen, niet alleen voor zijn hoofd, maar voor de heele tent.

Men kwam nu ook te hooren, dat mijnheer Fitzsimmons over een veel rijker repertoire aan vloeken beschikte, dan men ooit had kunnen vermoeden, want hij begon des morgens om half zeven, en om twaalf uur verklaarde hij, nog pas de helft van den voorraad te hebben opgebruikt.

En dat vloeken wisselde hij af met bepaalde huilbuien, want hij hield zeer veel van zijn personeel, al zou hij dat nooit hebben bekend.

Het was Raffles, die het tenslotte in een van die buiten wist te stuiten en kalmeerend zeide :

— Gij moogt niet toegeven aan Uw wanhoop mijn waarde heer patroon ! Voor den drommel, gij zijt toch immers een man.

— Dat ben ik geweest ! jammerde de ongelukkige directeur. Maar nu ben ik niet meer dan een zuigeling of een wrak ! Wat moet ik beginnen ? Hoe moet ik voer voor mijn paarden krijgen ? Hoe moet ik mijn leeuwen in het leven houden ? De stumpers krijgen toch al niet genoeg ! Ik zou nog liever zelf hongeren, dan mijn leeuwen te zien vermageren ! Wie wil er een magere leeuw zien optreden en door een hoepel springen ? Vertelt U me dat eens !

— Luister eens, patroon ! Jammer niet zoo ! Ik zal U geld voorschieten. Ik heb genoeg.

— Waarvan wil je me dat voorschieten ? kreunde mijnheer Fitzsimmons : zijn dijen beurtelings met zijn vuisten beukend, als iemand die waarlijk radeloos is. Jouw eigen geld had je

toch ook in de kaswagen in bewaring gegeven ? Ze hebben de heele ijzeren kist meegesleept, waar alles in was.

— Dat is zoo — dat alles ben ik kwijt, voorloopig, dat zweer ik — maar ik heb toch nog wel geld achtergehouden. Ik zal mijn reischeque verzilveren.

— Je wat ? vroeg mijnheer Fitzsimmons, plotseling verstijvend tot onbeweeglijkheid van louter verbazing.

— Mijn reischeque, herhaalde Raffles met een glimlach.

— Heb jij zoo'n ding ? Ik dacht dat die alleen maar in de fabels bestonden. Maar bij den hemel — wie ben je dan eigenlijk, dat je met zulke rijkelui's papieren in je zak loopt ? Geheimen zijn goed, maar ze moeten niet te lang duren.

— Wat komt het er op aan ? zeide Raffles, even de schouders ophalend. Laat het je genoeg zijn, dat dat geld werkelijk van mij is, Fitzsimmons en neem ervan zooveel je denkt noodig te hebben, totdat we de ellendige moordenaars en dieven gevonden hebben.

De beklagenswaardige directeur keek Raffles een oogenblik met uitpuilende oogen aan, en barstte toen uit :

— Duizend Zweepkoorden en haverkisten ! Ben je een vermomde prins ? Heb ik het voorrecht, met een erfgenaam van Ali Baba te spreken. Heb je een goudschip op de bodem van de zee gevonden ? Ben je directeur van de bank in Washington ?

— Van dat alles een weinig, en van het eerste het meest ! antwoordde Raffles met een lach. Neem maar aan, dat ik geërfd heb, dat is het gemakkelijkste. Kunt U met tweeduizend dollar volstaan voorloopig ?

— Daar breekt het zweet me bij uit ! stamelde de directeur. Wil je zeggen, dat je hier zoo maar tweeduizend dollar kunt loskrijgen ?

— Als het moet het tienvoud, en als het geld maar voorradig was het honderdvoud, antwoordde Raffles, maar ik vrees dat de wisselbankier zelfs dat bagatel niet kan verschaffen !

Mijnheer Fitzsimmons was opgestaan van den stoel, waarop hij was neergeploft en keek Raffles lang, heel lang aan.

Zijn stem klonk zachter en heel rustig, toen hij hernam, na geruimen tijd :

— Het is duidelijk, dat er met jou wat is, Palmhurst, dat heb ik al dadelijk gedacht. Jou had ik eerder moeten leeren kennen, dan was ik nu millionnair geweest ! Jij bent maar niet zoo'n gewone zwerver — jij bent iets heel

bizonders. En als je je onder mijn leiding had gesteld, dan had ik je tot mijn hoogte weten op te heffen, en je had naast mij kunnen plaats nemen op den troon, want ik ben de koning van alle circusdirecteuren.

Ik accepteer je aanbod, en wees overtuigd van mijn eeuwigdurende dankbaarheid. Ik zeg je, edelmoedig hondsvot!

Raffles bemerkte dat de directeur hoogdravend begon te worden, en hij maakte een einde aan het eigenaardige gesprek.

— Als de wisselbank hier in de kolonie werkelijk over genoeg geld beschikt en mijn reisbrief wil verzilveren, gedeeltelijk, dan hebt ge binnen een paar uren het geld. En als gij het hebt, patroon, volg dan mijn raad, en keer terug, desnoods na een voorstelling of vijf, zes, want dan is het publiek hier toch uitgeput.

— Waarom zou ik terugkeeren?

— Omdat het weer gaat omslaan! Vertrouw gerust op mijn woord, ik heb er verstand van. Het is bijna November, en het mag een wonder heeten, dat het weer zoo lang zacht is gebleven. Maar als er sneeuw komt — dan zullen Uw paarden, dan zal zelfs Ted Roosevelt U niet kunnen helpen om de zware wagens weer Zuidwaarts te trekken. Pak dus bijtijds Uw boeltje, want als het hier werkelijk flink sneeuwt

dan zou Uw oude tent het onmogelijk kunnen uithouden, en bezwijken.

Vele dieren zouden niet bestand zijn tegen de koude, die hier soms plotseling kan intreden. Daarom..... zoek Zuidelijker gewesten op, en liefst zoo spoedig mogelijk. Neem den raad aan van iemand, die de streken en het weder hier kent. Gij hebt een achttal goede trek-honden bij Uw dieren, die maar heel zelden optreden, en die een beetje woest zijn. Gij zelf zult daar weinig aan hebben, maar voor mij kunnen ze zeer nuttig zijn, binnenkort. Wilt ge mij die acht honden verkoopen — tegen vijftig dollar per stuk?

— Vijftig dollar? Maar bij de Heilige hambrière, ze zijn geen tien stuivers waard — dat wil zeggen, wacht even, dat is wat overdreven. Eigenlijk zijn het prachtige dieren, voortreffelijk geschikt voor hun werk, en het gaat mij aan mijn hart om er van te scheiden. Neen, alles wel beschouwd is vijftig dollar per stuk een heel goede prijs! Top, toegeslagen. Maar wacht nu eens even — als ik nu terugkeer, hoe kom ik dan aan mijn gestolen geld?

— Daar zal ik wel voor zorgen, antwoordde Raffles rustig. Ik heb mij voorgenomen de daders op te sporen en te straffen — en wat ik mij voorneem, mijn zeer waarde patroon, dat pleeg ik ook ten uitvoer te brengen.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

DE VINGERAFDRUK.

Natuurlijk kwam de sheriff bij de zaak te pas, die een onderzoek instelde — met de geestelijke hulpmiddelen, waarover deze brave Ier beschikte en die waren, eerlijk gezegd, niet zeer uitgebreid. Tom Sloan wist beter om te gaan met zijn shooter van reusachtig kaliber dan met geestelijke waarden, die hem altijd nutteloze ballast hadden toegeschenen.

Hij liet op goed geluk en bij verrassing een paar zeer verdachte inwoners van de kolonie arresteren, en twee notoire bandieten, van wie iedereen wist, dat zij tot iets dergelijks in staat waren, maar hij moest ze een uur later weer los laten, omdat ieder hunner niet één alibi had, maar wel tien, en toen gaf hij een poging in deze richting op, want hij zag wel in, dat hij, indien hij iederen schelm in de kolonie gevangen wilde zetten, wel deertig gevangenen tot het dak kon vullen en dan nog een paar honderd boeven overhield.

Als hij het goed beschouwde, dan zouden er in heel Cedar City, geen tien menschen meer op vrije voeten blijven. Er moest dus een andere weg worden ingeslagen — en de brave Sloan kende dien weg niet.

Hij wist heel goed hoe hij moest omspringen met misdadigers, die door een half dozijn getuigen waren herkend. Dat was een gemakkelijk baantje, en hij liet zoo'n kereel, als de misdaad ernstig was, eenvoudig opknoopen. Paarden stelen behoorde ook daar tot de gruwelijkste misdaden. En dat is heel natuurlijk — wie van een ander zijn paard afneemt, berooft hem van zijn enig middel om in het leven te blijven. De paardendief wordt dan ook heel dikwijls zonder vorm van proces aan een boomtak opgeknoopt.

Maar op dienzelfden morgen kreeg Sloan bezoek van een man, die hem geheel onbekend was, ofschoon hij geloofde, zijn trekken te herkennen.

Die man kondigde zich aan met de woorden :
— Mijn naam is Palmhurst, en ik ben lid

van het circus van mijnheer Fitzsimmons. Ik kom mij aanbieden om te helpen bij de ontdekking van de daders van de afschuwelijke misdaad. Geld wil ik er niet voor hebben. Niets anders dan een tijdelijke aanstelling als ondersheriff, zoodat ik recht kan doen gelden op de assistentie van uw mannen, in geval van nood.

— De betrekking van ondersheriff, bestaat hier niet! bromde Sloan, tersluiks zijn bezoeker eens opnemend.

— Dan scheidt U die betrekking maar. Daarvoor heeft U het recht. De wet zegt, dat de vrederechter een ondervrederechter kan aanstellen.

— Maar ik heb er geen noodig! zeide Sloan knorrig. Ik kan het zaakje heel goed alleen af met mijn jongens.

— Het is juist, omdat ik dat betwijfel, dat ik je mijn hulp aanbied! zeide de bezoeker doodkalm.

— Ben jij dan zoo geweldig knap? vroeg de sheriff honend.

— Ja.

— En zeker ook nog al ijdel?

— Ook dat — maar niet meer dan passend is! Ik heb meer van dat werk aan de hand gehad in de groote steden, Sloan. Kort en goed, neem je mijn voorstel aan of niet? Bedenk dat je de plicht hebt, met alle middelen die je ten dienste staan den misdaad te straffen — zoo staat het woordelijk in je eed.

— Dat is zoo..... begon Sloan aarzelend, meer ik ken je hee! e-m-a-a, niet. Wie staat er voor in, dat je me niet bedriegt? Dat je geen misbruik maakt van je aanstelling?

De bezoeker haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Je praat te veel, Sloan. Wat zou ik voor schade kunnen aanrichten in dit gat? Probeer het dan een dag met mij. Ik heb Fitzsimmons beloofd, dat ik hem aan zijn geld zal helpen, en ik ben gewoon, mijn woord te houden. En

jij zult het toch ook prettig vinden, den dader of de daders te kunnen straffen.

— Prettig? Ik heb al het beste touw klaargelegd, dat ik in mijn verzameling heb, en het is al geolied ook! Ik zal je wat zeggen, Palmboom, of hoè je heet — ik neem je diensten aan. Waarom zou ik niet bekennen, dat mijn arm sterker is dan mijn hoofd? Je ziet eruit als iemand die gestudeerd heeft — mijn kop eraf als het niet waar is. Wat ben je aan het circus?

— Van alles! Schrijf dan nu maar gauw die aanstelling, die me ook het recht moet geven, huiszoeking te doen! Je weet toch wat dat is? Ik moet bij de menschen kunnen binnengaan, om hun huis te doorzoeken, zonder dat zij zich daartegen mogen verzetten.

De brave sheriff nam een vel papier, met een gehectografeerd hoofd, en begon te schrijven.

Het kostte heel wat inspanning, en vrij wat moeite, maar het gelukte toch. En Raffles verliet een kwartier later de blokhut van den sheriff met in zijn zak een papier volgens welks inhoud hij voor den duur van een week werd aangesteld tot hulpsheriff en de bevoegdheid kreeg huiszoekingen te doen en tot arrestaties over te gaan, terwijl de zes *sbirren* hem onvoorwaardelijk gehoorzaamheid verschuldigd waren.

In een groote stad zou zoiets onmogelijk zijn geweest, maar hier was het zoo goed als normaal. Men bedenke, dat het hier een stadje gold, dat eenige maanden tevoren nog niet bestond, en dat daar zoo maar was neergesmeten louter bij toeval, aan den oever van een meer, dat in hoofdzaak bewoond werd, door ruwe kerels en door heel wat echte bandieten en waar de handhaver van het gezag was gekozen door die bevolking zelve.

In zulk een bijzondere stad zijn ook bijzondere maatregelen noodig, en niemand zal er aanstoot aan nemen.

Natuurlijk begon Raffles dadelijk van zijn kostelijk papier gebruik te maken, door de afzetting te forceeren, die vier van de trawanten van den sheriff rondom de opengebroke wagen hadden gevormd.

Een hunner, Al Tassoni geheeten, een Italiaan van geboorte, had een zekere graad van beschaving en zeker wel eens gehoord, dat men het publiek niet aanstonds moet toelaten tot de plek waar een misdaad was bedreven.

Hij vergat, dat hier geen detective bestond, voor wien die afzetting van nut kon zijn, en toen kwam er plotseling een aanzetten in de gedaante van zoo'n circuskerel, die hem een

stuk papier van den sheriff onder de neus duwde.

Hij keek er verbluft naar, en niet direct vriendelijk.

Van onder zijn gefronste, gitzwarte wenkbrauwen keek hij den ander boos aan, en bromde:

— Daar valt niet veel tegenin te brengen, maar ik heb nooit gehoord dattrapéze-duikelaars ook detectives waren.

— Dat komt ook niet zoo dikwijls voor, maar het omgekeerde daarentegen vaker dan je denkt.

Al scheen dit een rake opmerking te vinden, want hij stond een oogenblik letterlijk verbluft, begon te lachen, en zei:

— Vermommingen, hé? Nu, ik heb er niets tegen in te brengen. Die aanstelling zegt genoeg. Ga dan maar door, en steek er je neus dan maar eens in. Ik voor mij wil je wel bekennen, dat ik er geen steek van snap, netzoo min als de andere jongens. Niemand heeft iets gezien....

— Of althans durft niemand iets zeggen! vulde Raffles zijn zin aan. Dat is iets anders, maar in de praktijk komt het op hetzelfde neer. We moeten dus op ons zelf bouwen, Al. Wel eens van vingerafdrukken gehoord?

— Wel van gehoord, maar hier nog nooit toegepast! Daar hebben wij immers het noodzakelijke materiaal niet voor.

— Niet? Dat is natuurlijk jammer — maar ik zal je wel 'ns toonen, hoe men met eenvoudige middelen een heel bruikbaren afdruk kan krijgen. Maar het zou toch wel heel goed zijn, als iemand hier een fototoestel had.

— Tom heeft er een! zeide Al verwonderd. Het is een oud vodje, maar je kunt ermee kieken. Hij moet ook nog ergens een rolletje film hebben. De dokter zei, dat het vanzelf wel zou over gaan, en dat is ook zoo uitgekomen. Moet je verbeelden, fotografeeren in dit land! Je kunt net zoo goed picknicken boven een nest brilslangen.

— Laat Tom dan zijn kiekkastje gaan halen, zie maar wat roet te bezorgen, of als dat er niet is, heel fijn gemalen meel, en een rietje.

Al keek Raffles stomverwonderd aan, niet zeker of hij moest gaan vloeken of lachen en hij eindigde met geen van beiden te doen, en ging Tom opzoeken.

Raffles trad intusschen den geforceerden wagen binnen, en bekeek hier en daar nauwkeurig de wanden en enkele voorwerpen, door een zelfgemaakt vergrootglas, dat niets anders was dan een van de uit zijn verreijker losgeschroefde lenzen.

Het was tamelijk primitief, maar voor het doel voortreffelijk geschikt.

Zoo kwam hij ook bij de safe, een vrij armzalig meubel, dat onmogelijk heel lang weerstand had kunnen bieden.

Raffles vroeg zich af, hoe het gekraak van de stalen deur in de stilte van den nacht onopgemerkt was gebleven, toen het hem inviel, dat de roof misschien had plaats gehad, nog tijdens de voorstelling, in ieder gevla nadat de ontvangst van dien avond in de kast was weggeborgen, zoodat het geraas van de muziek het geluid van den inbraak wellicht had overstemd.

Dat was de eenige aannemelijke oplossing, naar zijn meening.

Het duurde niet lang of zijn eenvoudige lens had hem op de kast een paar duidelijke vingerafdrukken doen vinden, op een plek, waar zij onmogelijk veroorzaakt konden zijn, door iemand die de kast eenvoudig met den sleutel zou hebben geopend.

Op het goed blank gehouden metaal was de indruk van een duim en van een wijsvinger duidelijk te zien.

Eindelijk kwam Al Tassoni aanloopen met een oud kiekkastje, een wankel driepoot en een rolletje film.

Verder had hij nog een klein zakje met beenzwart bij zich en een eindje riet.

— Prachtig! zeide Raffles tevreden. Wij zullen eens zien, wat wij van dit alles maken kunnen. Maar wacht eens, geloof je dat in deze kolonie een goede ontwikkelaar is te krijgen.

— Een wat? vroeg Al, Raffles wantrouwend aanziende. Je wilt toch niet gaan drinken?

— Stel je gerust, Al, het is een goedje dat ik noodig heb om het beeld op de film te voorschijn te roepen. Ik vrees, dat jij mij niet kunt helpen. Als er hier een drogist is, kan ik mij wel redden, denk ik. Er zal toch wel een drogist zijn, die pijrogallol verkoopt!

— Als hij een goedje met dien duivelschen naam verkoopt, dan moeten wij die man in arrest nemen. Het is zeker een of ander vergif?

— In ieder geval zal het je niet goed bekomen, ervan te drinken; maar het mag verkocht worden, stel je gerust, zeide Raffles glimlachend. En nu zullen wij eens aan het werk gaan, Al!

Raffles nam het toestel, overtuigde zich dat het nog werkte, laadde het met het filmrolletje, schroefde het op den driepoot, na den sluiters te hebben gesteld, en bemoeide zich toen met de afdrucker.

Hij liet zich een speelkaart geven, strooide

er een weinigje van het been zwart op, nam het rietje tusschen de lippen, hield de kaart met het zwarte poeder op dezelfde hoogte maar op eenigen afstand van de vingerafdrukken, en blies toen een fijn wolkje door het rietje tegen de afdrucker aan.

En tot zijn groote verwondering zag de verblufte Al, dat zich een soort van zwarte teekening vormde op het gladde staal van de brandkast.

— Dat is kras! riep hij. Waarom blijft er wat van het poeder hangen, en valt het andere naar beneden?

— Heel eenvoudig, Al, de huid van ieder mensch is eenigszins vettig, voldoende om roet of beenzwart vast te houden. Je begrijpt dus, dat het poeder is blijven kleven waar de huid het metaal raakte, en op den grond viel, waar het metaal onberoerd bleef. Mij dunkt, dat wij den afdruk vrij duidelijk kunnen zien.

— Vrij duidelijk? Man, het is een prentje! riep Al verrukt uit. En nu de opname nog.

— Dat zal iets bezwaarlijker zijn — want deze filmtoestelletjes hebben nu eenmaal geen matglas en ik kan dus alleen maar een behoorlijke scherpte verkrijgen door sterk te diafragmeeren.

— Kan dat gevaar opleveren? vroeg de voorzichtige Al. Zullen wij eerst permissie vragen aan den baas van het spul.

— Dat hoeft niet, Al, antwoordde Raffles glimlachend. Diafragmeeren beteekent eenvoudig de lensopening kleiner maken. Hoe kleiner die opening, hoe grooter kans op scherpte — maar hoe langer de belichtingstijd ook moet zijn. Gelukkig doet dat er niet veel toe, omdat het te fotografeeren voorwerp zich niet beweegt.

Er is een ander bezwaar, maar dat kan ik helaas niet opheffen. Ik kan namelijk geen opname op natuurlijke grootte maken. Daartoe zou een voorzetlens noodzakelijk zijn, of het toestel zou een dubbelen uittrek moeten hebben.

— Ik geloof, dat Tom zoo'n ding heeft, zoo'n soort loopgraafmortier waarmee hij die kiekjes grooter kan maken dan ze zijn.

— Een vergrootingskoker? vroeg Raffles levendig. Prachtig! Dat is alles wat ik kan verlangen.

Raffles had den afstand zoo nauwkeurig mogelijk geschat, en de lens opening zoo klein mogelijk gemaakt.

Hij gebod Al, op zijn plaats te blijven stilstaan, opdat de vloer niet zou dreunen, opende de lens, haalde zijn horloge te voorschijn, be-

lichtte bijna een volle minuut, sloot de lens weer, maakte nog een tweede opname, met een nog langere belichtingsduur, toen, voor alle zekerheid nog een derde en toen pas verklaarde hij zich voldaan, rolde de film geheel op, nam ze uit het toestel, en stak ze in zijn zak.

— En nu geen woord over die duimafdruk, Al! Het is beter als de kerels niet gewaarschuwd worden en denken dat ze met sufferds hebben te doen.

— Van mij zal niemand iets hooren, maat. Ik moet je zeggen, dat ik je bewonder! Maar man, jij zou zelfs in een echt dorp je kostje kunnen verdienen.

— Geloof je? vroeg Raffles met een flauwen glimlach.

— Of ik het geloof, man? Wel, zoals ik hier sta, bied ik je aan, je compagnon te worden! Jij gaat met je kiekkastje rond, en ik zorg dat de centen binnen komen. Dacht je soms dat dat niets zou opleveren? Ik zeg je, zoodra een goudvelver een paar duiten heeft verdiend, geeft hij ze ook graag weer uit.

— Ik zal er eens over denken, antwoordde Raffles met een effen gezicht. Maar dat is zeker — als ik niet aan een rekstok hing, dan zou ik met een kiekkastje willen loopen! Het lijkt me een heel gezonden werkkring.

Raffles keek nog eens in het rond, zocht naar andere aanwijzingen, maar vond niets bijzonders, behalve dan een weinigje half vochtige tabak, een uitgebrand propje, dat blijkbaar uit een half leeg gerookte pijp was gevallen.

Hij stak het voor alle zekerheid bij zich en vroeg plotseling

— Op welke wijze is die ongelukkige man eigenlijk gedood, die de wacht moest houden bij den wagen. Ik weet wel, dat hij werd neergestoken — maar met welk wapen gebeurde het?

— Het moet met een breed jachtmes zijn gedaan, en van achteren, onder het schouderblad. De man die het oede moet zeer sterk zijn geweest. De dokter zegt dat er een rib is geraakt, want daar is een heel brok uit. Het mes drong door tot in het hart.

— Wat was dat voor een dokter? Hebben jullie hier een gerechtelijk schouwer?

— Neen, zoo rijk zijn we hier niet. Het was zoo maar een dokter, een goudvelver, zoals de anderen, pas gepromoveerd, maar die geen cent kon verdienen. Hij heet het toen maar eens met het goudzoeken geprobeerd. Iets bijzonders kon hij overigens aan de wonde niet ontdekken. Die soort messen worden hier

bij honderden gebruikt, vooral door een jager. Raffles was gereed. Hij gaf het toestel aan Al Tassoni terug, en zeide:

— Bewaar het zorgvuldig het kon nog eens te pas komen. En nu ga ik zoeken naar een drogist. Misschien heeft hij dingen in zijn winkel, die ik kan gebruiken om de film te ontwikkelen. Kom over een half uur, of laten wij zeggen over een uur in den woonwagen waar ik met mijn makker onderdak hebbengekregen, dan hoop ik je het resultaat te kunnen toonen, en breng dan meteen die geroemde vergrootingskoker mee.

Al tikte aan zijn reusachtigen hoed, en be- loofde ervoor te zullen zorgen.

Hij hield woord ook en kwam drie kwartier later aan het trapje van den grooten, hel- beschilderden woonwagen, waar Raffles hem glimlachend ontving en hem dadelijk naar een der kleine venstertjes bracht.

Hij opende een leeg cigarettendoosje, en nam er een reeds droge film uit, die volkomen helder was en zeer scherp.

— Is dat ding al droog? riep Al verbluft uit. Ik dacht dat het uren duurde voor die waren uitgespoeld en gedroogd.

— Dat hoort ook eigenlijk zoo, vriend Tassoni, maar ik had wat haast, zie je, en daarom heb ik het spoelen sterk bekort en de film kunstmatig gedroogd. Met behulp van eau de cologne en wat warmte. De film hoeft ook niet lang te bestaan — als de vergrooing ervan maar lichtbestendig is. Heb je daar den koker? Het is een oud beestje, Al, en ik geloof niet geheel en al lichtdicht, maar dat is te verhelpen. Wij zullen maar eens spoedig een proet nemen.

De hulpmiddelen van Raffles bleken nogal primitief te zijn, en zijn spoel- en ontwikkel- bakken waren oude waschkommen, zeep-bakjes en zelfs de helft van een aluminium zeepdoos, maar zij waren dicht, en dat was de hooftzaak.

Als door een wonder had Raffles bij den drogist een pakje bromide-papier weten machtig te worden, glanzend nog wel, en in een geheel donker gemaakt hoekje van den grooten wagen, bevestigde hij een vel daarvan in de vergrootingskoker, maakte de film met vier gegomde strookjes vast op een naar maat gesneden stukje glas, omdat de vergrootingskoker voor glasplaten alleen bestemd was, richtte haar naar de strakblauwe lucht, trok aan het koordje dat de lens opende, en belichtte aldus het vel bromide-papier.

Hij ontwikkelde het bij het licht van een kaars geheel omgeven, met blaker en al door een stukje rood vloeipapier, dat gebruikt werd

om er kunstrozen op de rokjes der paardrijdsters van te maken.

Het was tamelijk onbeholpen, maar door ver van de lichtbron te gaan staan, slaagde Raffles er toch in een zeer behoorlijke afdruk te ontwikkelen, die, naar mate zij in een bad van hypo lichtbestendig was geworden.

De afdruk was nu meer dan evensgroot, en Al keek er met groote, verblufte oogen naar,

en mompelde :

— Een waar wonderwerk! Ik neem mijn petje voor je af, maat. En geloof je nu ook werkelijk, dat je met behulp van dat prentje den dader kunt vinden?

— Als hij nog hier is, Al, en niemand heeft iets van een vertrek vernomen sedert gister — dan zal de dader niet lang verborgen kunnen blijven — juist door middel van dit prentje!

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

IN DE KROEG VAN IKE MESRITZ.

Niet lang na het vallen van de duisternis vernamen sommige gouddelvers, die aan de uiterste grens van de kolonie woonden van uit de vlakke een luide kreet, gevolgd door een steunend gerochel.

Maar van hen, die het hoorden, waren er maar twee of drie, die het waagden te gaan zien wat die luide doodsschreeuw betekende, daar in de duisternis van de vlakke, aan den kant van den meeroever.

Want men had de vrees leeren kennen in deze nederzetting der gouddelvers. Men voelde, men wist, dat hier een bende aan het werk was gegaan, meedoogenloos wreed, werkend in het donker, en voor geen enkele misdaad terugdeinzend.

De terreur had het hoofd opgestoken, de vreeselijkste, die er bestaat, en sedert een week en langer waagden velen, die goud hadden gevonden het niet, na het vallen van de duisternis geheel alleen langs de nauwelijks platgetreden wegen te gaan, die van de kolonie naar de buitenwereld voerden.

Onder de drie die als eersten stoutmoedig naar buiten snelden, naar de oever van het meer, waar de smalle weg langs den voet van twintig meter hooge rotsen voerde, bevond zich, zonderling genoeg, ook een vrouw.

Het was een nog jonge vrouw, maar met een gelaat, dat reeds hard en streng was geworden door de ontbering en den zwaren strijd tegen het lot.

Het was een mooi, regelmatig gezicht, maar de mannen die met haar meesnelden, gewapend met een revolver, zagen dat het verwrongen was van angstige voorgevoelens, toen zij de trekken ervan konden herkennen bij het licht van de kaarslantaarn, die een hunner had meegenomen.

De man, die de lantaarn droeg was Raffles en de ander was Al Tassoni. Zij hadden elkander bij toeval dien avond ontmoet in een heel klein kroegje, aan den uitersten rand van de kolonie gelegen.

De eigenaar had die plek niet zoo slecht uitgezocht, want de gouddelvers, die van de vindplaatsen terugkeerden moesten zijn huis het eerst voorbij — en wie pas goud gevonden heeft, die drinkt wel gaarne een glas.

Het was Al, die bij het lantarenlicht, het eerst de roerlooze gedaante dwars over den weg zag liggen, met het gelaat naar beneden, de kleederen losgerukt, en met bloed overstroomd.

Maar het was de vrouw, die ondanks zijn waarschuwingen, den man omwentelde, hem in het gelaat keek, een soort gebrul liet hooren, onmenschelijk, en zich toen langzaam, kaarsrecht oprichtte, met een gelaat, zoo doodelijk bleek, dat Raffles vreesde, haar op haar beurt te zien sterven.

— Kent gij dien ongelukkige? vroeg hij zacht. Wie was hij?

— Hij was mijn man! antwoordde de vrouw heesch. Daar ligt Henry Shore. Die beesten! De laffe bloeddorstige honden! En waarom? Waarom deden zij het? Hij had geen vijanden, hij was zacht en vriendelijk — zachter en vriendelijker dan ik het ooit verdiend heb.

— Hierom deden zij het! antwoordde Raffles met fluisterende stem.

En hij wees op de borst van den man, waar het hemd was opengerukt.

Hij had een lederen riempje om den hals, dat blijkbaar was stukgetrokken, met ruw geweld.

— Aan dat riempje had hij zijn zakje met stofgoud — wie weet met goudklompjes bevestigd, vervolgde Raffles zacht. Wist gij, dat hij goud had gevonden?

— Neen, dat wist ik niet, antwoordde de vrouw, dof, en met starenden blik.

— Dan hebben anderen het natuurlijk geweten.

— Dus — dan was dit de eerste dag, dat hij werkelijk goud vond op ons kleine stukje grond. Dan hadden wij dus vandaag gelukkig kunnen zijn, na al die jaren van ontbering en ellende, en dan is dus nu aan alles een einde

gemaakt door de hand van een beest! kreunde de vrouw schor, nog altijd even angstwekkend bleek, en een gelaat zoo wit als marmer.

Toen liet ze langzaam het hoofd zinken, keek neer op den doode, knielde naast hem neer, legde haar linker hand op zijn borst, en zeide met eentonige stem, bijna klankloos:

— Ik kan niet huilen, Henry! Het is afschuwelijk, het is alsof ik zal stikken, maar ik kan het niet. Maar wat zou je ook aan tranen hebben, mijn lieve jongen. Handelen zal ik, dat is beter. Ik zal ons geluk wreken, ik zal niet rusten voor ik den dader gevonden en gedood heb, dat zweer ik — bij het bloed van jou, dataan mijn vingers kleeft!

Haar stem was hard en rauw geworden en tenstlotte klonk ze gillend in de nacht.

Eensklaps begon ze te wankelen, als een riet, als te heftig door de wind bewogen en toen viel ze languit ter aarde, even bleek als de doode, die naast haar lag uitgestrekt.

— Maak haar slapen nat, Al, beval Raffles zacht, de rivier is vlak bij.

Zwijgend ging de helper van den sheriff heen, om een doek in het koude rivierwater nat te maken en Raffles belichtte met zijn lanternen zorgvuldig den dooden man en zijn geheele omgeving.

Zeer waarschijnlijk had de ongelukkige man een deel van het gevonden goud reeds bij de wisselbank tegen bankbiljetten omgeruild, want Raffles vond er een van liggen, dat hij dadelijk oprapte, en zorgvuldig bekeek.

De man had deze biljetten waarschijnlijk los in een binnenzak gehad en hij moest hard hebben geloopt, want het biljet voelde een weinig vochtig een weinig klam aan. En dicht bij den rand waren duidelijk een paar duimafdrukken te zien, die Raffles de vuisten deden ballen, en toen Al met den kletsnatten doek terugkeerde riep hij bijna luid:

— Dezelfde kerel deed het, die den wagen plunderde. Maar wij zullen hem vinden, dat zweer ik, evenals die vrouw daar.

— Hoe weet je dat het dezelfde is?

Het antwoord kwam in den vorm van een revolverkogel, die Raffles op een streep namiste en plat sloeg tegen de rotsen.

Raffles verwijderde zich onmiddellijk van de lanternen, die hem bijna het leven gekost had en zocht de schaduw op van de hooge rotsen, door Al gevolgd, die op goed geluk een paar schoten loste.

Er klonken haastige voetstappen in de verte, die wegstierven, en toen werd het weer stil.

Raffles richtte zich weer op en zei laconiek:

— Een kogel kwam juist bijtijds, Al, want ik had je juist willen antwoorden, en dan had die kerel geweten, dat wij zijn duimafdrukken hebben.

Hij zal daar wel eens van gehoord hebben, en als hij het wist zou hij zeker onmiddellijk zijn gevlucht. Nu hebben wij tenminste nog een kans. En ik zal niet rusten voor wij den dader hebben, en de bende hebben uitgeroeid, als het kan. Want het is niet aan te nemen, dat hier slechts een enkele man aan het werk is geweest.

— En ik geloof juist het tegendeel! antwoordde Al hoofdschuddend. Ik heb opgemerkt, dat bandieten, als zij een moord in gemeenschap plegen, in negen-en-negentig van de honderd gevallen, de revolver gebruiken, — in deze streek tenminste. In de groote steden is het misschien anders. Want je kunt met z'n tweeën vijf of zes schoten lossen en het is nooit precies uit te maken, wie eigenlijk het doodelijke schot loste. Met een doek of een mes is dat wat anders.

— Dat is waarschijnlijk theoretisch juist, Al, maar het staat toch bijna vast dat we hier met een bende te doen hebben. De naam is zelfs bekend — het is de bende van Schoppen Tien.

— Ik zeg niet dat die niet werkt, — maar ik geloof niet, dat ze hier aan debet is.

— Maar de daders wisten dan toch, Al, dat er heel wat geld in de safe moest zijn! Onder andere mijn eigen kostbaarheden! Dat kon niemand weten, behalve de bandieten, die het aanvankelijk bezaten, want ik wil het jou wel toevertrouwen, als een soort politiemann, dat ik dat geld van de schurken heb afgenomen.

— Dat mocht je toch immers — als ondersheriff!

— Ja maar pardon — toen ik het deed, was ik dat nog niet!

Het scheen voor Al een heel moeilijke puzzle te zijn. Hij dacht er even over na, krabde zijn hoofd, en zei kortaf:

— Dat hindert niet — je bent het naderhand toch geworden. Maar nu moet ik de vrouw helpen of ik zou terug moeten naar de rivier.

Hij knielde naast de nog altijd bewusteloze vrouw neer en het ijskoude water deed haar vrij spoedig weer bijkomen.

Zij streek zich de vochtige haren uit de oogen, keek verwilderd om zich heen, en stamelde:

— Ik geloof dat ik ben flauw gevallen, niet? Maar nu zal ik sterker zijn. Ze hebben mij het liefste afgenomen wat ik op aarde bezat. En ze zullen sterven, door mijn eigen hand.

— Laat dat nu maar aan ons over, arme

vrouw, zeide Al. Dat is de taak van het gerecht. Je mag je niet zelf wreken!

— Mag ik niet? riep de vrouw woest. Oog om oog, tand om tand! En weest voorzichtig Al Tassoni, dat je mij niet voor bent, want ik zou het je nooit vergeven. En laten wij hem nu wegbrengen. Het is afschuwelijk dat hij hier zoo ligt. Om een handvol goud.

Zij sloeg de handen voor het gelaat en nu pas, verlichting brengend, kwamen de tranen, brandend heet, en stroomden haar over de wangen.

Maar haar wraakgevoelens schenen zij niet te kunnen wegnemen, want toen ze haar handen weer liet zakken, toen die tranen waren opgedroogd, stond haar gelaat weer even strak, meedoogenloos.

De twee mannen namen het doode lichaam behoedzaam op, en toen droegen zij het terug naar de kolonie, en de vrouw volgde, kaarsrecht, als een engel der wrake.

Op haar aanwijzing werd de vermoorde man naar een kleine blokhut gedragen en op dien somberen weg voegden zich telkens meer kolonisten bij den kleinen stoet, op gedempten toon dezen nieuwen moord besprekend, even geheimzinnig als die op den nachtwaker van den circustroep.

Henry Shore werd op de breeden rustbank neergelegd, en hij lag daar nauwelijks of de Sheriff trad binnen en liet zich door zijn ondersheriff op de hoogte brengen.

Zijn streng, baardig gezicht stond somber toen Raffles zijn rapport beëindigd had.

Toen Raffles zweeg vroeg Tom Sloan aan zijn baard plukkend:

— Je zegt, dat er op je geschoten is?

— Ja chef, het is een wonder, dat ik niet geraakt ben!

— Was er maar een, of waren er meer?

— Dat heb ik in de duisternis onmogelijk kunnen zien. Maar het kunnen er in geen geval meer dan twee geweest zijn, naar het geluid van de voetstappen te oordeelen.

— En geen enkele spoor?

— Niet het minste.

— Je hebt geen poging gedaan om de kerel in te halen, nadat hij geschoten had?

— Dat hebben wij gedaan, chef, maar zonder resultaat. Hij wist te ontkomen in de duisternis.

De sheriff balde zijn harde vuisten, gromde iets onverstaanbaars, en zei toen; zijn hand op de schouders leggend van de vrouw:

— Wij zullen ons uiterste best doen om hem te vinden, Ann. En als wij hem hebben.....

— Roep mij dan! voltooide de vrouw op

woesten toon den zin. Ik zal zelf het vonnis wel voltrekken.

— Je weet dat dat niet mag, Ann, hernam de sheriff hoofdschuddend. Maar hij zal zijn straf niet ontgaan, wees daar maar niet bang voor. Wat jullie tweeën betreft, mannen, doe je uiterste best om de moordenaar te vinden. Dit kan zoo niet langer voortgaan. Het wordt hier een onhoudbare toestand. En ik begrijp niet wie het kan hebben gedaan, want de bende van Schoppen Tien, is vertrokken, Noordwaarts.

— Vertrokken? riep Raffles in de grootste verbazing. Wanneer?

— In den loop van dezen avond!

— Dat moet een krijgslist zijn! riep Raffles uit. Ik vertrouw dat niet. En in elk geval hebben zij een paar van hun leden hier achter moeten laten. En nu gaan wij op onderzoek uit. Deze ongelukkige man moet behoorlijk begraven worden, Maar eerst wil ik de wonde nog eens bezien, bij goed licht.

Men trok den armen Henry Shore, die zoo kort genoten had van zijn vindersgeluk het geruite hemd uit, draaide hem om, en toen kon Raffles de zware, diepe wonde onderzoeken.

Hij constateerde, dat de stoot moest zijn toegebracht door een zeer krachtig man, en met een breed, scherpgeslepen mes.

De dood was zeker bijna onmiddellijk ingetreden.

Even later verlieten de mannen van den sheriff en Sloan zelf de eenvoudige blokhut weer, en lieten de vrouw daar achter met haar geliefden doode, bij wiens lichaam zij dien nacht zou waken, en zij zat daar als een standbeeld, naast de eenvoudige, houten rustbank, met haar hand rustend op de gebruinde naakte borst van den man.

Tot diep in den nacht deden Raffles en zijn nieuwe collega, al het mogelijke om een spoor te vinden van den dader.

Hun ijver bleek echter vruchteloos.

Niemand had iets bijzonders gezien, een vluchteling, en slechts weinigen hadden den doodskreet van Shore vernomen.

Met een zeer onbevredigd gevoel begaf Raffles zich eindelijk vermoeid te ruste, maar den volgende dag zette hij het onderzoek met volle kracht voort.

Hij oefende in den morgen iets met Henderson en Brand in de groote, schaars verlichte circustent, maar voornamelijk om bij niemand achterdocht te wekken.

Dick Stone, volkomen genezen, alleen nog een beetje bleek, zwaaide aan het rek, met Maisy maar Svendrup, de Vanger, knorrig waar-

schijnlijk over het gemis van zijn voortreffelijke partner bleef onzichtbaar.

Toen zij weer alleen waren, vroeg Brand aan Raffles:

— Hoe lang zal dit zonderlinge leven nog duren, Edward?

— Een wonderlijke vraag, Brand! Het zal op zijn minst zoolang duren, totdat ik weer in mijn bezit heb, wat mij is ontstolen! Bovendien heb ik een taak op mij genomen, tegenover den sheriff, en die taak wil ik volbrengen. En ten derde de toestand in het Noorden is juist nu zeer onzeker, want de oude Sloan had het bij het rechte einde, en een deel van de bandieten, misschien wel allen zijn Noordwaarts getrokken de hemel weet met welk doel, want voor zoover ik weet is deze nederzetting de laatste opeenhooping van menschen waar iets te halen valt:

— Wel misschien trekken zij naar de vindplaats en willen daar met geweld bezit nemen van de claims! zeide Brand ernstig.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, Brand, hernam Raffles. Hoe het ook zij, wij moeten voorzichtig zijn, en het kan geen kwaad, voorloopig bij onzen braven Fitzsimmons te blijven. Ik heb nog niet eens gesproken van mijn gekwetst gevoel van eigenwaarde, dat mij niet toelaat het veld te ruimen alvorens ik den dader van den tweevoudigen moord heb gevonden!

— Je bent er dus zeker van dat de man, die den nachtwaker vermoordde, ook Henry Shore versloeg?

— Volkomen zeker, Brand! De duimafdruk liegt niet! Ik heb vrij wat vingerafdrukken gezien, maar deze zal ik zeker nooit vergeten.

Raffles haalde de fotografie uit zijn zakportefeuille, toonde ze aan Brand en vervolgde:

— Kijk zelf eens, welk een merkwaardige loop de lijnen hebben! En zie je dat in het midden van den afdruk die lijntjes ontbreken? Er is daar een bijna cirkelrond plekje, waar de huid van den man zeer waarschijnlijk hetzij pas vernieuwd is na een verwonding, hetzij door de een of andere oorzaak als het ware gepolijst. Natuurlijk ben ik niet zeker of deze afdruk precies naar de natuurlijke grootte is, maar ik herinner mij wel, dat de afdruk op de kast en op het eenigszins vochtige bankbiljet mij trof door zijn grootte. De dader is stellig groot van stuk en zeer krachtig, met buitengewoon ontwikkelde handen. En nu zullen wij eens verder gaan met ons onderzoek, als je het goed vindt.

Het eerste wat Raffles dien morgen deed, was den directeur, zooals hij zichzelf trots

noemde, van de kleine wisselbank op te zoeken, heel aan het einde van de nederzetting, op den weg naar de goudvelden, waar de ongelukkige Shore inderdaad den dag tevoren bleek te zijn geweest, om een deel van het gevonden goud in bankpapier om te wisselen.

En het was nog al vrij veel geweest, bijna vierduizend dollar!

Raffles liet hem het biljet zien, en de geldwisselaar verklaarde, ofschoon hij het niet zou durven bezweren, dat dit biljet naar alle waarschijnlijkheid door hem den dag tevoren was uitbetaald.

Dat was geschied om een uur of zes in den avond, en daar het toen nog niet donker was, moest Shore zich onderweg ergens hebben opgehouden, in plaats van regelrecht door te gaan naar de blokhut, waar Anna hem wachtte.

Dat bleek ook inderdaad zoo te zijn. Een paar van zijn beste vrienden, die eveneens een goeden dag hadden gehad, wisten hem mee te tronen naar het wijnhuis van Ike Mesritz, een jood van Poolsche origine, die als een der eersten een drankhuis had gesticht in 't midden van de kolonie.

Het was zeker het grootste en men kwam er het meest, want Ike was een slim handelman, en hij beschikte niet alleen over een barjuffrouw, maar ook over een automatische gramfoon, die na inwerking van twee stuiverstukken speelde, over een billard, dat nog heel goed werkte, als men er niet op wilde letten dat het wat schuin stond, en natuurlijk over een roulette.

Zeker, Ike had Shore gezien, den dag tevoren. Hij had met een paar vrienden een slokje gedronken, maar dronken was hij volstrekt niet geweest.

Of hij over zijn vondst gesproken had? Hij zelf niet — zijn vrienden des te meer. Wie er alzo waren? Wel heel wat delvers en verder menschen van den troep van Fitzsimmons, een van Sloans mannen, een paar vreemdelingen, houthakkers en pelsjagers — zeker wel zestig mannen bij elkaar! Ja, het was zoo goed als volmaakt donker, toen Shore heen ging, en hij wist zeker, dat hij met zijn twee vrienden was weggegaan.

Raffles zocht die vrienden op. Hij moest daartoe naar de vindplaats van het goud gaan, want een goudvelver laat zich nergens door weerhouden zijn strijd met het geluk voort te zetten.

Hij gebruikte daartoe een der circuspaarden. En hij vond twee mannen met eerlijke gezichten, die nog onder den indruk waren van den tra-

gischen dood van hun makker. Zij deelden hem mede, nderdaad tegelijk met Shore de kroeg van Ike Mesritz te hebben verlaten, maar na nog wat te hebben gepraat, waren zij al spoedig huns weegs gegaan.

Raffles keek terloops eens naar hun duimen, en hij wist binnen enkele tellen, dat die mannen, met hun tengere handen, en die eruit zagen als voormalige kantoorbedienden, onmogelijk de daders konden zijn.

Het was middag toen hij terugkeerde, en nadat hij het paard weer had gestald, begaf hij zich in gezelschap van Brand en Henderson opnieuw naar de kroeg van Ike.

Het was er vrij vol. Tot zijn verwondering vond hij er Ann, die dicht bij de toonbank stond te drinken met een roodharigen man, maar toen hij naderbij kwam en haar gezicht zag, bemerkte hij, dat zij een rol speelde.

Dat gezicht was bleek en een krampachtige glimlach was er als het ware op vastgehecht.

Maar die man met zijn roode haar was blijkbaar geen zielkundige, en dacht, dat hij een groote verovering had gemaakt, want hij keek

trots rond en zelfs dreigend alsof hij de andere mannen wilde tarten hem zijn buit te betwisten.

De vrouw had een bliksemsnellen blik op Raffles geworpen, van terzijde, maar niets op haar strak gezicht deed vermoeden, dat zij hem herkende,

Raffles slenterde op de toonbank toe, en juist op dat oogenblik haalde de roodharige man wat bankbiljetten uit zijn zak, nam er een uit, wierp het achteloos voor Ike Mesritz neer, die in hoogst eigen persoon voor zijn toonbank stond, met een gelaat dat glansde van genoegen.

Nu had Raffles, zooals men weet, zeer scherpe oogen. Een zonnestraal viel door een stoffig ruitje juist achter het hoofd van Ike op de toonbank en op het tien-dollarbiljet. Het was een weinig vettig, en heel duidelijk zag hij een duimafdruk in den linkerbovenhoek van het biljet.

Het was een heel eigenaardige afdruk met onregelmatige lijntjes, en in het midden was een glad plekje, alsof daar een kuiltje in den duim zou zijn geweest, of een volkomen nieuwe huid.....

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

WIE IS DE ROODHARIGE ?

De man met het roode haar keek al niet meer naar zijn biljet om, maar grijnslachte tegen Ann, terwijl hij haar een dronk toebrecht uit zijn groot glas whisky.

En Raffles wist zeer snel en ongemerkt het biljet te verruilen tegen een van zijn eigen tien-dollarbriefjes.

Het is de vraag of Ike niet de eenige was, die het zag. Maar in elk geval maakte hij geen aanmerkingen, nam het biljet op, en schoof den roodharigen het wisselgeld toe.

Zelfs Brand had niets anders gezien, dan een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van Raffles.

— Wat is er ? vroeg hij op zachten toon, toen Raffles hem naar een betrekkelijk stil plekje had gevoerd, terwijl Henderson achter bleef bij de toonbank.

— Zie dat eens zeide Raffles even zacht, terwijl hij Brand het zooveen weggenomen biljet liet zien.

— De duimafdruk, zeide Brand, verschrikt, zoodra hij het biljet wat nauwkeuriger beschouwd had. Zelfs met het bloote oog is de overeenkomst duidelijk te zien. Hoe kom je er aan ?

— Die kerel met dat roode haar betaalde er mee. Die daar voor de toonbank met Ann staat te spreken.

— Dien heb ik nog nooit gezien. Dat moet een nieuweling zijn. Ga je hem onmiddellijk arresteren ?

— Geen overhaasting. Je ziet dat er nog wel enkele andere afdrukken op het biljet te zien zijn. Is deze dus wel van hem ? Dat moet ik eerst onderzoeken. Ga maar mede.

— Nog een oogenblik ? Wat doet Ann hier ? Waarom speelt zij comedie ? Heb je dat wel opgemerkt ?

— Wel, zij is op het oogspad. Zij hoopt misschien met haar bekoorlijkheden te bereiken, wat de politie blijkbaar niet kan met

de middelen, waarover zij beschikt. Een wraakzuchtige vrouw, Brand, is geduldiger dan een kat, en sluerer dan de slang. Zij zal het niet opgeven, voor zij eenig spoor ontdekt heeft — zij hoopt misschien op een woord, in dronkenschap losgelaten, op een blik, die alles verraadt. En hoeveel geduld is daartoe niet noodig. Aanknoopingspunten heeft zij niet. Zij beschikt zelfs niet over het weinigje dat wij weten. Het is een tasten in de duisternis, — maar ze zal volhouden, dat zul je zien !

Ze waren de toonbank juist genaderd, toen zij de rustige maar weinig vriendelijke stem van Henderson hoorden zeggen :

— Ik kijk heelemaal niet, man.

— Je kijkt wel !

— Laten we dan maar aannemen, dat ik wel kijk. Mag dat niet ?

— Het mag niet, als ik het niet hebben wil. Jij hebt niet naar deze vrouw te kijken op die manier.

— Op welke manier ? vroeg Henderson weer, zich oprichtend uit zijn leunende houding.

— Op de manier, die ik niet goedkeur.

Het was de roodharige, die deze woorden gesproken had, en hij keek met een valschen, duisteren blik naar den reus, met zijn rechter hand verdacht dicht in de buurt van den kolf zijner revolver, met koperen nageltjes beslagen, die dreigend uit den holster stak.

— Blijft met je handen van die revolver vriend, zeide Raffles naderbij tredend. Je ken mij niet. Hier is mijn medaille. En jij, James sar dien man niet.

— Heb ik hem getart, mi.... mijnheer, zeide Henderson verontwaardigd. Hij beweert dat ik naar Ann keek, en ik bezweer U, dat ik alleen maar keek naar den rooden kokkerd van dien pokdaligen kerel daar.

De met zoo weinig vriendelijkheid aangeduide persoon, een soort van Goliath kwam verbluft overeind staan, want hij leunde ook tegen de

toonbank, en vroeg op een toon van ongelooft :

— Meen je daar mij mee, vreemdeling ?

— Nu hoort u het zelf, hoe je hier van alle kanten uitgescholden wordt sheriff, riep Henderson kwaad. Hij noemt mij een vreemdeling, en wij zijn meer dan een week hier. Kort en goed, ik heb niet meer naar Ann gekeken, dan naar mijn eigen neus.

— Het is goed, zeide Raffles kortaf, ik wil geen ruzie over zulke dingen. En jij, blijf met je vingers van die revolver af, zeg ik je nogmaals.

De man met het roode haar scheen slechts met tegenzin te gehoorzamen. Hij keek Raffles met een loenschen blik aan, pruttelde iets voor zich heen, dat niet verstaanbaar was.

— Ik hou niet van leelijke gezichten om mij heen, man. Komaan drinken jullie het af, Ike twee nieuwe glazen voor de heeren hier, ik betaal.

Henderson keek een weinig verbluft, tot een heimelijken stoot tusschen de ribben, hem door Brand toegebracht, het bewijs voor hem was, dat er iets broeide, en dat hij niet langer mocht tegenspreken. Maar het gelaat van den roodharigen klaarde op, en hij zei grijnslachend :

— Daar ben ik altijd voor te vinden. Als jullie hier in de kamer maar allemaal weten, dat deze vrouw van mij is !

Raffles nam den man eens aandachtig op.

Voor zoover hij wist, had hij hem nog nooit gezien, en zeker niet bij den troep bandieten, bij de leden van Schoppen Tien.

Dat wilde echter niet zeggen, dat hij er geen deel van kon uitmaken. Hij was grof gebouwd, met groote, eeltige handen. En de blikken van Raffles volgden die handen, en zochten naar zijn duimtoppen, die breed waren en sterk ontwikkeld.

Ike had de twee bestelde glazen — het waren tumblers — voor Henderson en den anderen man neergezet, en Raffles betaalde ze.

De roodharige had het zijne al opgenomen, hief het op, keek over den rand heen, Henderson schuins aan en zei toen :

— Iedereen kan goede vrienden met Jasse Sederström zijn, als hij maar precies doet wat ik verkies. Hoe heet jij, Hercules ?

— Ik heet .... James Brown ! antwoordde de reus, gewaarschuwd door een tweede stoot van Brands vuist. Daar ga je Sedde, Jaaseström — of was het anders om. Dat klinkt Zweedsch, niet ? Proost ! utan svafvel och fosfor.

Zonder iets te zeggen goot Sederström den

inhoud van zijn glas in zijn keel, en zette het op tafel.

Het was een schoon glas geweest, voor zoover men iets schoons kon verwachten, dat behandeld was door de handen en de vette vaatdoek van Ike.

Volmaakt duidelijk was de indruk van zijn duimtop op den buitenkant van het glas te zien.

Raffles nam het schijnbaar gedachtenloos op, heel voorzichtig, geheel onderaan, draaide het eenige malen om, en bekeek toen met groote aandacht den duidelijk zichtbaren afdruk van den duimtop van Sederström.

Er ging een lichte schok door hem heen — maar het was er een van teleurstelling.

Raffles behoefde de foto niet eens te voorschijn te halen, om dadelijk te zien, dat deze vingerafdruk niet de minste overeenkomst vertoonde met die op de brandkast en op het, naast het lijk van Shore gevonden biljet.

Maar evenmin weifelde hij geen seconde of de afdruk op het tiendollarbriefje, waarmee de Zweed zoeven betaald had, was die van den moordenaar !

Zijn hersens werkten zeer snel, terwijl hij nog altijd, schijnbaar in gedachten verzonken, den tumbler met zijn vingers om en om draaide.

Hoe kwam de roodharige aan dat biljet ?

Was het al vaker van hand tot hand gegaan, of had hij het rechtstreeks van den moordenaar ontvangen ?

Was hij een medeplichtige van dien ellendeling

Kende hij hem tenmiste ? Wist hij iets af van die afschuwelijke misdaden ?

De afdruk op het biljet, dat Raffles nu in zijn zak had, was zeer versch geweest. Het kon dus pas kort geleden zijn, dat Sederström het van den laffen sluipmoordenaar had ontvangen.

Wist hij wie dat was ?

Zou hij het zich kunnen herinneren, wie het hem betaald had ?

Dat leek Raffles zeer waarschijnlijk, want bankbiljetten zijn tamelijk schaarsch in een goudgraverskolonie. Meestal gebruikt men daar stofgoud als betaalmiddel, en goudschaaltjes vindt men er dan ook bij dozijnen.

Raffles wist dat hij met een gevaarlijk en opvliegend individu te maken had, maar hij steunde aan den anderen kant op zijn autoriteit van assistent van den sheriff.

Hij vatte dus Sederström bij de mouw en zeide, voor de anderen onverstaanbaar :

— Ik zou wel een paar woorden met je willen spreken, maar onder vier oogen, Sederström.

De Zweed zette groote oogen op, en de mededeeling scheen hem maar half te bevallen.

Hij keek wantrouwend van Ann naar Henderson en vroeg:

— Kan dat hier niet?

— Neen, dat zal niet gaan.

— Dan moet Ann erbij zijn. Geheimen heb ik niet, en ik wil haar niet alleen laten met dien grooten kerel!

— Ann mag mijnentwege meegaan! gaf Raffles toe, met een snellen, waarschuwend blik naar de vrouw.

— Dan is het een andere zaak! Kom, Ann, de ondersherif moet me spreken!

Zoo onopvallend mogelijk ging Raffles naar buiten, gevolgd door Sederström en de vrouw van den vermoorden man.

De kroeg van Ike lag afgezonderd, en tien stappen verder kon niemand hen meer hooren, tenzij zij zouden schreeuwen.

De vrouw hield zich een weinig terzijde, niet begrijpend, wat de pas aangestelde ondersherif van plan was.

Raffles haalde langzaam het zoeven van de toonbank genomen bankbiljet uit zijn zak, toonde het Sederström, en zei, hem scherp aanzijnde:

— Je hebt zoeven met een tiendollarbiljet betaald Sederström! Hier is het. Wil je me 'ns zeggen, hoe ja daar aan bent gekomen?

De prikkelbare Zweed werd vuurrood, en zijn oogen keken dadelijk weer dreigend, toen hij uitbarstte:

— Dat geld heb ik eerlijk verdiend, sheriff. Ik hoop toch niet, dat je er aan twijfelt.

— Geen seconde, antwoordde Raffles doorkalm. Maar ik hecht er sterk aan, te weten, wie je dat biljet gegeven heeft.

Ofschoon Ann volstrekt niets wist van het maken der afdrukken, scheen een soort van instinct haar te waarschuwen, dat die vreemde doortastende helper, die voor zijn genoegen politiebeampte scheen te zijn, op een of ander spoor was, en langzaam kwam zij naderbij, met gloeiende oogen, en half geopende mond.

Sederström haalde de schouders op en hernam onwillig:

— Ik ben nog al gauw met mijn proppenschietter, maar een dief ben ik niet. Ik heb dat geld eerlijk verdiend!

— Ik zeg je immers, dat ik er niet aan twijfel. Wie gaf het je? Kun je je dat nog herinneren?

— Het werd me niet gegeven, ik heb het gewonnen, met eerlijk kaartspel.

Het was alsof Raffles de waarheid op zachte

wieken voorbij zijn hoofd voelde vliegen.

Zijn gelaat echter verried niets, toen hij hernam

— Heb je vandaag gespeeld? Biecht maar gerust op, Jasse, het is immers geen misdaad.

— Dat weet ik nog zoo niet, zeide de Zweed met een schuine blik op Raffles. Want het wordt dan toch maar verboden.

— Hier niet! stelde Raffles hem gerust. Zeg me dus maar met wien je van nacht of vandaag gekaart hebt.

— Daar hoef ik geen geheim van te maken. We speelden met ons vieren, echt bridge, mijnheer. Ja, Jasse is vroeger in de fijnste kringen geweest! Hofmeester aan boord van een Duitsche mailboot! Daar leer je heel wat!

— Ik ontken het niet! stemde Raffles glimlachend toe, met moeite zijn ongeduld bedwingend. Je hebt dus gekaart met drie anderen. Bleef je maat altijd dezelfde?

— Ja, en dat was Ike! Hij heeft dus ook gewonnen!

In zijn gedachten schakelde Raffles Ike onmiddellijk uit. Den vorigen dag was hij ten eerste voortdurend in zijn kroeg geweest, ten tweede was hij maar 'n klein min mannetje, en ten derde, had hij dat biljet niet kunnen betalen, want hij was de medespeler van Sederström geweest.

— En nu jullie tegenspelers, Jasse, wie waren dat?

— Een er van ken ik niet — een Franschman, geloof ik. Een kerel met fijne manieren, en een puntbaardje, waar hij zelf insmeert, of je mag mijn kop afslaan! Hij draagt een gouden brilletje, en hij ziet er uit als de directrice van een meisjeskostschool.

— Dat moest mijnheer Dujardin geweest zijn, hernam Raffles, ondanks zichzelf glimlachend om de beschrijving, en ook hem verwierp hij onmiddellijk als de dader. Het was volmaakt buitengesloten, dat deze fijngebouwde beschaafde Franschman, uit bittere armoede hierheen gejaagd, en die na het kaartspelletje waarschijnlijk niets meer ter wereld zou bezitten aan zulk een afschuwelijke misdaad schuldig kon zijn.

Ann scheen nu ook te begrijpen, waar het om ging, want zij was het die in koortsachtige spanning vroeg:

— En wie was de vierde man?

— Moet ik haar antwoorden, sheriff? vroeg de Zweed, die niet nieuwerwetsch genoeg scheen te zijn, om een vrouw, al was het ook een mooie, een stem in het kapittel te geven.

— Neen, Jasse, dat moet je niet! zeide Raffles streng. Bemoei jij je er niet mee. Ann. Het is al

mooi dat ik je heb toegestaan om erbij te zijn. Wie was de vierde man. Jasse?

— Nou vraag je meer dan ik weet. Zijn naam ken ik niet — maar ik geloof dat hij een landgenoot van mij is. Maar wacht eens — daarnet was hij nog binnen, in de kroeg van Ike. Als je wilt kan ik je hem aanwijzen. Wat is er eigenlijk aan het handje?

— Een heel leelijk ding, Jasse. Je zult het gauw genoeg vernemen. Ann je blijft hier! Kijk mij eens goed aan — ik meen het! Wees niet bang, dat je wraak je zal ontgaan, er za recht worden gedaan. Maar ik zal je desnoods met geweld beletten, nu je neus in onze zaken te steken. Je zult alles kunnen bederven, ik beloof je dat je het dadelijk zult weten, als we — hem te pakken hebben. Maar als je nu durft meegaan laat ik je arresteren.

De vrouw wierp hem een woedenden blik toe, maar ze bleef waar ze was.

Raffles ging met Sederström weer naar het wijnhuis, en toen hij op het punt stond binnen te treden, waarschuwde hij zacht:

— Je wijst hem alleen maar aan, verstaan!

— Begrepen! grinnikte de Zweed.

Het volgende oogenblik stonden zij alweer in de beroekte gelagkamer. Het getier was nog toegenomen. Men kon nauwelijks zijn eigen woorden verstaan. Er werd gezongen, en het stofgoud ging van zak tot zak.

Even gingen de oogen van Sederström door de laag gezolderde gelagkamer, en Raffles gevoelde een soort van electrischen schok door zich heen gaan, toen hij knikte in de richting van een man, die onverschillig over de toonbank hing, en met Ike sprak.

— Dat is de man, die mij vanmiddag na het kaartspel drie of vier biljetten van tien dollar gaf. — En hij had er zat!

Die man was Ted Svendrup.....

HOOFDSTUK VI.

HET GAT IN DEN VLOER.

Raffles verloor geen enkel oogenblik zijn kalmte.

Veel werd hem op dat tijdstip duidelijk van wat nog raadselachtig was geweest.

Inderdaad, wie had beter dan den derden man van het luchttrio de wijze kunnen bestudeeren, waarop Fitzsimmons zijn avondontvangsten bewaarde?

Wie had beter op de hoogte kunnen zijn, van het feit, dat de nieuweling, die daar zoo plotseling uit de lucht was komen vallen, in het bezit van allerlei sieraden en geld?

Wie was beter in staat geweest den nacht-waker ongemerkt te besluipen en neer te stooten?

Raffles keek een oogenblik naar de rechterhand van den man, die op het zink van den toonbank lag.

Het was een zeer groote hand, zooals vangers meestal hebben, met krachtig ontwikkelde vingers.

En nu herinnerde hij zich ook eensklaps hoe Svendrup onlangs een kleine wonde aan den rechterduim had gekregen, die pas dezer dagen geheel dicht was gegaan. Natuurlijk was het vel daar nog zeer nieuw, en glad als een glasplaat.

Svendrup was ook in de kroeg van Ike geweest waar de rampzalige Shore wat al te duidelijk had laten blijken van zijn voorspoed.

Raffles kwam ongemerkt dicht naast den man staan, denzelfden man, aan wien hij nog slechts weinige dagen tevoren zijn eigen leven had toevertrouwd.

Maar wie kon een blik slaan in de duistere kronkels, de onpeilbare afgronden van het menschelijk gemoed?

Svendrup was een ruwe kerel, maar dat bewees niets.

Meestal zijn de circusklanten geen salonheeren.

Maar welk een afschuwelijke ontdekking, dat dien man, die had samengewerkt met een jong teeder meisje, een lief en onschuldig kind, een verharde misdadiger was.

Nog wilde Raffles twijfelen, toen Svendrup een luie hand uitstak, en zijn glas jenever aanvatte.

Zijn duim zette een duidelijke afdruk op het vette glas.

Er was nu geen twijfel meer mogelijk — het was de afdruk met het kleine gladdige plekje middenin!

Het waren dezelfde lijnen, dezelfde eigenaardige kronkels.

— Ik zou minder drinken als ik jou was, Svendrup, je verbaast me, zeide Raffles zacht.

De Zweed wendde Raffles zijn gelaat toe, en Raffles zag voor het eerst goed en diep in die groene, stekende oogen.

— Ik denk er gauw mee op te houden, met die vervloekte trapèze bedoel ik, zeide hij toen schouderophalend. Ik voel meer voor het goudgravers werk. Ik denk dat ik hier blijf. Dat groote beest daar, je vriend, kan heel goed mijn plaats innemen. En drinken zal ik als ik wil.

— Maar je vergeet, Svendrup, dat het leven van twee jonge menschen afhangt van jouw helder oog, van jouw vaste hand, hernam Raffles op ernstigen toon.

De reus gaf een geweldigen slag met zijn harde vuist op de toonbank, keek Raffles dreigend aan, en hernam:

— Ga jij voor zedemeester spelen, nieuweling, denk je dat ik mij jouw opmerkingen laat welgevallen, omdat je ondersheriff bent geworden. Dacht je soms, dat dat geheim was gebleven voor mij. Ik heb ook mijn geheimpjes — laat ik je dat zeggen. Ike, nog een glas!

Raffles keek den man, ijskoud en minachtend aan, deed een stap terzijde en zei:

— Ik kan je niet beletten om je dronken te drinken, maar ik kan wel beletten dat twee onschuldige jonge menschen zich aan jou toevertrouwen, want je bent dronken! Hoe ik me zoo in je heb kunnen vergissen! En wat ben je veranderd! Je bent veranderd als een man, wiens leven totaal bedorven is door een vrouw!

De opmerking had eigenlijk geen bijzondere bedoeling, en toch trof ze doel, dat was maar al te duidelijk, want de Zweed werd plotseling vaalbleek stotterde iets, begon als een razende met zijn beide vuisten op de toonbank te hameren en schreeuwde:

— Ga weg, jij. Jij bent geen biechtvader, is het wel? Ga weg of er gebeuren ongelukken! Waar blijft dat glas Ike?

Raffles had een stap terzijde gedaan.

Zijn stem klonk hard en ijskoud weer, toen hij hernam:

— Ik zal het je niet lastig maken, Svendrup, maar ik zal weten te beletten, dat je vanavond optreedt.

En voor de Zweed nog iets had kunnen zeggen had Raffles zich omgewend.

Hij liep weer terug naar Jasse Sederström, die wel wat verbaasd en uit de verte het korte tafereeltje had gadegeslagen, klopte hem op den schouder, en zei:

— Het is al in orde, Jasse! Het spijt me, dat ik je heb moeten lastig vallen.

— Het heeft niets te beteekenen, ondersheriff. Heb je nu tenminste je zin en ben je tevreden?

— Mijn zin heb ik, maar tevreden ben ik niet — dan weet de hemel gaf Raffles ten antwoord, en de Zweed begreep niets van den duisteren blik in de groote, grijze oogen en de beteekenis van die dicht opeengeklemd lippen.

Raffles gat Brand en Henderson een wnek, door slechts weinige anderen opgemerkt, en niet zoodra stonden zij met hun drieën buiten, of Raffles zeide zacht en nadrukkelijk:

— Ik heb hem.

— Wien heb je? vroeg Brand.

— Den dader. Den pleger van die afschuwelijke misdaden, die wij willen straffen.

— Wie is het? vroeg Brand ademloos.

— Iemand, die tot dusverre steeds buiten

verdenking is gebleven — het is Ted Svendrup!

— De trapézewerker hijgde brand. Maar dat verklaart veel! Hij is altijd in de onmiddellijke nabijheid geweest — hij kon beter dan wie ook weten, waar en hoe de kas bewaard werd! Waarom heb je hem niet onmiddellijk gearresteerd?

— Omdat ik de kolf van zijn revoiver uit zijn zak zagsteken, antwoordde Raffles laconiek. De man was dronken, en daarenboven had hij vrienden om zich heen. Het zou een schietpartij hebben gegeven, waar het eind van weg is. Je denkt toch niet, dat ik laf ben, Brand?

De jonge man maakte een snel gebaar van afweer, maar hij bloosde toch — die verschrikkelijke Raffles scheen je diepste gedachten te kunnen lezen, en hij vond dit optreden inderdaad al heel weinig strookend met het doortastende karakter van den grooten avonturier.

Raffles glimlachte en zei, met zijn hand op den schouder van zijn vriend:

— Kom er maar rond voor uit! Je vindt dat ik heel goed mijn eigen revolver in de hand had kunnen nemen, en desnoods den kerel overhoop had moeten schieten, als hij bij de arrestatie tegenweer had geboden.

— De zaak is..... begon Brand bedremmeld.

— De zaak is, dat je me wat al te voorzichtig hebt gevonden. Nu, misschien is dat zoo. Maar daarbinnen zijn tien buitengewoon verdachte kerels, en ik heb zeer duidelijk gezien, dat Svendrup goede vrienden met hen is. Hij stond vlak bij een open buffetdeur, die naar buiten voerde. Bij de minste beweging zouden die kerels hem te hulp zijn gekomen, want de revolvers zitten hier zeer los in de holsters en hij zou hebben kunnen vluchten. En ik zou je de vraag willen stellen of je met zooveel zekerheid weet, dat hij de buit niet bij zich draagt.

— Onmogelijk is het niet! zeide Brand aarzelend.

— Nu dan — waarom zou ik dan zooveel haast hebben gemaakt? Hij vermoedt nog niets, en hij zal ons ook niet meer kunnen ontsnappen. Daarentegen hebben wij thans de gelegenheid, den wagen eens te onderzoeken, die hem tot verblijfplaats dient, en dien hij deelt met Stone, en nog een paar andere mannen.

— Waartoe?

— Omdat hij daar misschien het geld en de kostbaarheden verstopt heeft.

— Die vrouw staat daar, en het is alsof zij ergens op wacht.

— Ik heb haar gezegd, dat zij niet moest binnengaan, Brand. Zij weet dus nog van niets,

en waarschijnlijk is dat maar al te goed voor Svendrup.

Raffles liep op Ann toe, en zeide zacht.

— Het is mis geweest! Ga naar huis Ann, en wacht daar rustig af, of ik je berichten kom brengen en tot ik iets naders ontdekt heb.

De vrouw wierp hem een doordringenden, onderzoekenden blik toe en zei toen langzaam:

— Waarom tracht je me te bedriegen, sheriff, je hebt al iets ontdekt, daarbinnen! Zeg me, wie het is. Denk je dat ik niet meer op een mannengezicht kan lezen? Wie is het?

— Als ik het wist, Ann, zou ik het je toch niet zeggen. Het is niet aan jou, om gerechtigheid uit te oefenen. Bezwaar je geweten niet met een misdaad.

— Een misdaad? Noem je het een misdaad, als ik den dood van mijn man wreek op een ellendeling? Welk vonnis kan de rechter vellen, dat ik zelf niet vellen zou? Hij zou den schurk veroordeelen tot den strop.

Van mij kan hij een zachten kogel krijgen! Wie is het?

— Ga naar huis, Ann — van mij zul je niets hooren, antwoordde Raffles stroef.

De vrouw keek hem nogmaals aan, met een somber vuur in haar donkere oogen en toen zei ze rustig:

— Het is goed. Ik zal gaan. Ik zal afwachten wat je over me gaat beslissen. Je kunt mij thuis vinden — thuis, — haha!

Met een bittere lach draaide ze zich om op haar hielen en ging langzaam heen.

De schemering begon te vallen.

De drie mannen gingen zwiingend in de richting waar de groote circustent stond opgesteld.

Maar plotseling hief Brand het hoofd op en zei:

— Zei je niet, dat hij dronken was, Edward?

— Hij was aardig op weg, Brand.

— Maar dan mag hij toch vanavond niet optreden, dat zou toch levensgevaarlijk zijn voor de anderen en voor hem zelf.

— Ik heb het hem ook al verboden, Brand, maar ik geloof niet dat hij zich aan mijn verbod zal storen, daarom zal ik Fitzsimmons zeggen wat de zaak is. Die moet hem desnoods met geweld weerhouden, vanavond zijn nummer te maken. Ik kan zeer goed voor hem invallen, of anders maken Maisy en de jonge Stone eenvoudig hun nummer parterre. Daarbij hebben zij Svendrup niet noodig. Dan moet Henderson natuurlijk optreden. Dat is al eenmaal gebeurd en met groot succes. Maar stil, daar is onze directeur! Laat mij maar even met hem spreken!

Inderdaad kwam mijnheer Fitzsimmons daar aanstappen, reeds in groot ornaat, met zijn rijbroek van wit zeemleder, zijn glimmende kaplaarzen, zijn hoogen hoed, zijn wit piqué vest, en zijn rok, die hem een beetje te nauw was geworden in den loop der jaren.

Want over tien minuten zou de kas geopend worden, en alles voorspelde een drukke toeloop. Er was veel goud gevonden dien dag, en er was ook behoorlijk en zelfs onbehoorlijk gedronken.

Raffles voerde zijn verbaasden directeur wat terzijde in de duisternis van een der groote wagens, waar het volkomen stil was, en begon zacht:

— Ik heb U iets heel ernstigs mede te deelen, chef. De dader van den dubbelen moord is gevonden. Het is Ted Svendrup, de vanger!

Hij staat nu te drinken in de kroeg van Ike Mesritz en hij wil vanavond toch optreden!

De directeur slaakte een doffen kreet, en kreunde:

— Ik hoop en ik bid dat je je vergist. Een lid van het edele gezelschap van Fitzsimmons een moordenaar! Afschuwelijk en onmenskundig — onmenswaardig wil ik zeggen. Het strijdt tegen de natuur en tegen de traditie!

— Ik vergis mij niet, chef, zeide Raffles heel even glimlachend om de hoogdravende woorden van dien man, die bij alle gelegenheden comédie speelde.

— Maar waarom heb je hem dan niet onmiddellijk gearresteerd?

— Hij was omringd door een kring van wel tien bandieten, zijn nieuwe vrienden! Het zou eenvoudig een bloedbad geworden zijn. En misschien zou hij zelf wel zijn ontviucht. Wij zullen hem bij verrassing moeten overvallen. Die man lijkt tot alles in staat. Vrees niet, wij zullen hem niet laten ontsnappen. Wat was dat? Er had iets gekraakt in de nabijheid, 'n tak of een oud stuk hout. Raffles liep vlug om den grooten wagen heen, maar hij zag of hoorde niets meer in de groeiende duisternis. Hij keerde terug tot den directeur en zei:

— Ik zal mij hebben vergist, misschien was het een hond. Svendrup mag in geen geval optreden, dat begrijpt U zeker zelt wel.

— Ik schoot hem liever een kogel door zijn kop! brulde Fitzsimmons. Het nummer vervalt. Die reus, die bij je is, kan wel optreden.

— Daaraan dacht ik ook wel! Dit is immers juist zijn wagen? Laten wij dan binnegaan en eens vlug zoeken!

De directeur knikte, bleek van woede en schrik. En samen met Raffles ging hij den groote woonwagen binnen, die door vier paarden ge-

trokken moest worden. Niemand was daarbinnen. De bewoners hadden zich reeds in hun circuscostuums gestoken, en wachtten in de stallen hun beurt af.

Op den vloer lag een haveloos karpel, dat Raffles opsloeg, na de smalle middentafel terzijde te hebben getrokken.

Het licht was schaarsch, maar zijn eigen elektrische zaklamp bewees goede diensten.

Al spoedig had hij een plek gevonden, die hem verdacht voorkwam. Hij trok zijn eigen,

breed jachtmes, stak het in een voeg tusschen de planken, en lichtte een soort van zelfgemaakt luikje uit den vloer, ongeveer een voet in het vierkant.

Het was een vloer met een dubbelen bodem, en in het gat, temidden van spinnewebben en stof, lag al het gestolene bijeen — de buit van de bandieten en de roestige ijzeren kistjes, twee in getal, waarin de directeur zijn avondontvangsten placht weg te sluiten — als ze er waren.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

VERGELDING.

De voorstelling was zooeven begonnen.

Er waren drie van de stevigste leden van het gezelschap bij den toegang naar de stallen geplaatst, om Svendrup tegen te houden als hij het mocht wagen, ondanks het verbod toch nog te willen optreden.

Maar in de duisternis lagen hier en daar bovendien ook nog de helpers van den sheriff in hinderlaag, op alles voorbereid.

Want onmiddellijk na de vondst van den gestolen buit had Raffles Tom Sloan op de hoogte gebracht en hem alles verteld — behalve de wijze waarop hij zelve aan de sieraden was gekomen.

Mocht dit bekend worden, in den loop van het verhoor, dan zou hij nog altijd kunnen volhouden, de kostbaarheden ten behoeven van de politie „in bewaring” te hebben genomen.

Hij had verteld hoe hij de ontdekking had gedaan en het liefst zou Sloan tot een onmiddellijke arrestatie zijn overgegaan, op gevaar af, drie of meer van zijn mannen onder de schoten der bandieten te zien vallen, die de vrienden van de luchtacrobaat schenen te zijn geworden, als een bepaalde omstandigheid zich daar niet tegen verzet had — Svendrup was namelijk nergens meer te vinden.

Hij had de kroeg van Ike verlaten, niet lang na het gesprek met Raffles, wel niet stomdronken, maar toch verre van nuchter.

En sindsdien had niemand hem meer gezien.

Toch begreep Raffles dat de kerel in de buurt moest zijn.

Men begaat geen twee misdaden kort achter elkaar om de opbrengst daarvan, die zeer ruim was, zoo maar prijs te geven.

Toch had niemand hem meer in het wagenkamp gezien, en in de stallen evenmin.

In het kleedhokje was geen mensch geweest, en het zag er naar uit, alsof hij zich werkelijk zou houden aan het verbod van den nieuwen ondersheriff om op te treden.

Men had bij den kermis wagen, in welks vloer het geld verborgen was geweest eveneens twee betrouwbare mannen geplaatst, die bevel hadden gekregen, zich onmiddellijk van den moordeenaar meester te maken, zoodra hij aanstalte zou maken, den wagen binnen te gaan.

Immers, het was niet ondenkbaar, dat de kerel argwaan zou hebben gekregen, na het gesprek in de kroeg met den pas aangestelden ondersheriff en zich stilletjes uit de voeten zou willen maken met zijn buit.

Maar reeds had de voorstelling een aanvang genomen, en nog altijd was er geen spoor van Svendrup te vinden.

Men had reeds alle wagens doorzocht, nu geheel openlijk, van onder tot boven, men was op de daken geklommen, had de dekzeilen opgelicht, en had ook de groote bakken doorzocht, die met kettingen onder tegen den vloer van de grootste wagens waren opgehangen.

En om kwart over achten kwam op een heel toevallige wijze aan het licht, dat Svendrup reeds in zijn wagen moest zijn geweest, voordat de posten waren uitgezet.

Het was een heel klein jongentje, een ventje van zes jaar, dat juist leerde over den strakgespannen draad te wandelen, met een papieren parasol in zijn kleine rechtervuistje.

Ongevraagd vertelde hij aan een der leden van het gezelschap — Fitzsimmons had dus blijkbaar zijn mond reeds voorbijgepraat, want bij het begin van de voorstelling wist iedereen reeds van de zaak — dat hij „Oom Svendrup” even na het vallen van de duisternis den wagen had zien binnen sluipen. „Net als de leeuwjes doen”.

De kleine vent wilde hiermede zeker zeggen, dat Svendrup zeker niet gezien wilde worden.

De moordenaar moest dan ook reeds ontdekt hebben dat zijn schat verdwenen was, die hij op zulk een laaghartige wijze had weten te veroveren, en hij moest nu half razend van woede en teleurstelling, in de buurt rondsluipen, beziel met moorddadige wraakplannen.

Het circus was echter vol menschen, tot de laatste plaats was alles verkocht en mijnheer Fitzsimmons was er niet de man naar, zich een buitenkansje van dien aard te laten ontgaan, niet voor tien moordenaars!

Intusschen gevoelde Raffles zich niet zeer gerust, daar toe had hij te goed in de groene diepten van Svendrup's oogen gekeken.

Dat de kerel zoo maar zou zijn vertrokken, kwam hem ongelooflijk voor.

Hij hield zich ergens schuil, maar waar?

Raffles, die zelf in een klein nummer aan het drievoudige rek zou optreden, geassisteerd door een van de clowns, gluurde door den reet van het verschoten gordijn, dat de stalruimte afsloot van de arena, en liet zijn blikken onderzoekend over de rijen der toeschouwers gaan, ofschoon hij zeer wel wist, dat het bijna iets onmogelijks is uit een paar duizend bezoekers in een niet al te helder verlichte tent een bepaalde persoon te zoeken.

En toch vond hij iemand, die hij juist in het geheel niet had gezocht.

In een der popperige kleine loge-tjes voor vier personen, die als eenige weelde met rood bekleede banken hadden, zag hij een vrouw zitten met een spierwit, als marmarbleek gelaat, die hij onmiddellijk herkende.

Het was Ann, de vrouw van Henry Shore.

Zij zat daar heel stil en neengedoken, alsof zij tot een sprong gereed was, en alleen haar zwarte oogen bewogen zich in het doodsbleeke gelaat.

Die oogen gingen zoekend in het rond, langs

de toeschouwersrijen, naar het stalgordijn, en naar degenen die optraden.

Nu en dan wendde zij heel langzaam het hoofd wat ter zijde en dan gingen opnieuw de zwarte, als met een rouwfloers overtoegen oogen naar alle richtingen, van hoog naar laag, en van links naar rechts.

— Zij zoekt hem! mompelde Raffles voor zich heen. Het kan niet anders. Maar hoe kan zij het reeds weten? Zou zij — wacht eens — die krakende tak, toen ik met Fitzsimmons te spreken stond en hem den naam noemde!

Zij kan ons nageslopen zijn en alles hebben gehoord! Dan heeft zij het geweten, lang voor de anderen! Heeft zij hem misschien.... reeds gedood? Neen, dat is onmogelijk, dunkt mij. Zij zou dan niet hier zitten. Dan zou de uitdrukking van haar gezicht heel anders zijn. Op dat gezicht lees ik alleen maar een bijna ziekelijke behoefte aan wraak. Het is een Medusa-gezicht. Het brengt den dood aan wie het aanziet.

Het gordijn werd opzijgetrokken, Raffles moest zich snel terugtrekken, want een paar clowns buitelden schreeuwend langs hem heen, en een ratel van applausen bulderend gelach deed hen uitgeleide.

Een paar in het bruin gestoken stalknechts kwamen binnen, het kleed werd opgenomen, een paar mannen harkten het zand weer gelijk, en de directeur Fitzsimmons kwam binnen, trotsch als een pauw, om den appelschimmel Soliman voor te stellen.

Het nummer wekte applaus onder de paarden kenners en dat verdiende het ook.

Opgewekt en alleen aan dat succes denkend, stapte de directeur achter zijn wegdravende schimmel weer stalwaarts, en de oude vrouw begon juist als een razende op haar trommel los te slaan in het kleine orkestje, toen er plotseling een luide, scheurende gil door de tent klonk.

Aller oogen wendden zich naar een van de kleine loges. Daar was een vrouw opgestaan met een doodsbleek gezicht, die daar hoogopgericht stond en met uitgestrekte vingers naar iets of iemand scheen te wijzen, niet ver van de stallen.

Er was daar een soort van nooduitgang, een inspringende hoek tusschen en onder de bankrijen, vrij donker, maar de door wraaklust gescherpte blikken van de vrouw, hadden daar toch den man gezien, die in loerende houding stond, en juist zijn revolverophief in de richting van het roodfluweelen gordijn, dat de stallen afsloot.

Daar stond een enkele man, gekleed in paars tricot, gereed voor zijn nummer, en die man was de ondersheriff!

Het volgende gebeurde allemaal zoo snel, dat niemand zich later de volgorde nauwkeurig kon herinneren.

Raffles had, als alle anderen, den gil van de vrouw gehoord, en zijn blikken vlogen naar de duistere nis, daar bij de nooddeur.

Ook hij herkende dadelijk Svendrup, die de tent beter kende dan wie ook, met al haar gangetjes, en schuilhoeken onder steunbalken, donkere hopen en smalle deurtjes, en die waarschijnlijk ongemerkt had weten binnen te dringen.

Instinctmatig bukte hij zich bliksemsnel, en dat was juist bijtijds. Want op hetzelfde oogenblik kraakte het schot, en de kogel vloog door het fluweelen gordijn en ging rakelings voorbij een der stalknechts.

Svendrup slaakte een vreeselijken vloek, toen hij zag dat zijn toeleg mislukt was, en wilde door het smalle deurtje achter zijn rug vluchten, waarvan hij de klink met zijn linkerhand was blijven vasthouden.

Maar achter die deur moesten een paar mannen hebben gestaan, ofwel zij waren juist komen toesnellen, in ieder geval deinsde de moordenaar weer achteruit, ziende dat hem den terugweg was afgesloten, en toen wilde hij weer schieten, om vrije baan te maken.

Hij stond nu echter als het ware tusschen de toeschouwers, en een man sloeg hem zoo hevig met een korten stok van ijzerhout op den arm, dat het wapen hem uit de hand vloog.

Van dat oogenblik begon de eigenlijke achtervolging, die zulk een verschrikkelijk einde zou nemen.

Van alle kanten sprongen gewapende mannen op, en de lieden van den sheriff, waren reeds niet meer bij machte, hun gezag te laten gelden bij die ruwe kerels, voor wie de lynchwet een heel eenvoudige, natuurlijke en rechtvaardige wraakneming was.

Svendrup, zich ingesloten ziende, sprong over den lagen rand van de arena, rende over het zand, sprong voor de tweede maal over de afsluiting, en liep als een bezetene de smalle trap op, vlak naast den hoofdingang, die naar de goedkoopere rangen voerde.

Zijn kennis van de tent kwam hem nu ten nutte, want hier heerschte een schemerachtige duister en zijn vluchtende gedaante was moeilijk meer te volgen.

Hij bereikte de open gang, die achter de eerste rijen klapstoelen omliep, snelde verder, totdat hij terecht kwam bij het hokje, waar het voltallige orkestje placht te zitten — als het aanwezig was.

En niemand durfde nu op hem schieten, want iedere kogel kon evengoed den moordenaar als iemand uit het publiek treffen.

Hij was nu vlak bij een van de reusachtige masten, die met hun beiden het geheele gewicht van de tent als het ware torsten.

Een vervaarlijke sprong, wel bijna twee meter ver, bracht hem op een der sporten van het smalle, ijzeren laddertje, dat langs dien steunmast omhoog voerde.

Deze mast was aan het einde niet volkomen omsloten door den ijzeren ring, waaraan het zware tentdoek was vastgemaakt, maar er was een ruimte over, groot genoeg voor een niet al te dikke man om er zich doorheen te kunnen wringen.

Met een viertal sterke koorden, bijna een duim dik, was die tent ring aan den mast bevestigd.

He doel van den vluchtenden moordenaar was duidelijk — hij wilde trachten door die nauwe opening te ontkomen, en zich dan langs het schuine tentdak te laten glijden tot op den grond, voor iemand dien plek had kunnen bereiken. Vlug als een eekhoorn klauterde hij omhoog, nog altijd schenen de bezoekers als onder een ban te verkeer en niet te durven schieten, en toen richtte een vrouw met een spierwit gezicht haar revolver omhoog en begon als een dolle te vuren, zonder zelfs te mikken, en met de wetenschap dat er ook niets te raken viel, en dat die man daarboven, die tweevoudige moordenaar, zou ontkomen.

Maar het lot had het anders gewild.

Een van de in het wilde afgeschoten kogels trof een der vier touwen, die den zwaren, ijzeren ring vasthielden.

Den ring, uit zijn stand getrokken, rukte het touw geheel stuk, dat met een geluid, als een pistoolschot uit de klossen schoot, de ring met het zeildoek begon snel omlaag te schuiven en stroopte als het ware den ongelukkige, na hem op het hoofd te hebben getroffen, van de houten steunmast af, totdat de dikte van de paal en een ijzeren dwarsvlak verder omlaag glijden beletten.

Maar toen was het voor den moordenaar te laat.

Hij trachtte nog steun te vinden op het smalle laddertje, maar de slag moest hem half hebben

verdoofd, want hij liet los, en viel van een hoogte van twintig meter met een doffen slag aan den voet van de draagmast.

Zijn hoofd bonsde tegen het hout van een kleine loge, en in die loge stond Ann Shore, en

keek neer op den dooden man, en zeide toen rustig tot de twee toesnellende helpers van den sheriff;

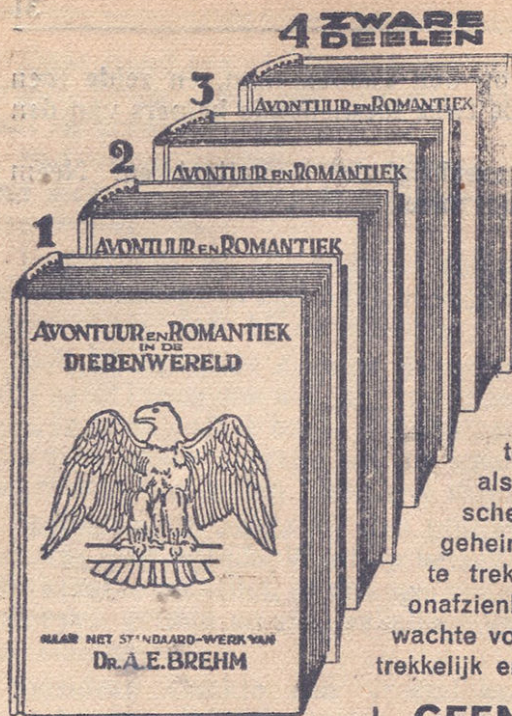
— De gerechtigheid is **voltrokken**. Neem hem nu maar mee!

De volgende aflevering bevat:

Sheriff Tom Sloans.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onver-
schrokken reizigers, die de wildernissen
der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame
oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak
ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden
als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vor-
schers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke
geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee
te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen
onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onver-
wachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aan-
trekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dier-
kundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernis-
reizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door
pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele
persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen
en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . .
Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de
lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en
Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de
jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen
boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en
voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te ge-
nieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan
te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld.
Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaan-
den bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in pracht-
band gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. . . . .
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

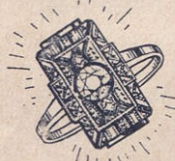
ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

<p>CLYSMA No. 30 MAVRIDES ROYAL CLIX BRISTOL</p>	<p>NORTH STATE GOLD DOLLAR PIRATE FLAG (10 STUKS)</p>
---	--

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam .....

Adres .....

Stad ..... L 55

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS